

Sau Khi Kết Hôn

Contents

Sau Khi Kết Hôn	1
1. Chương 1: Một Lần Sau Cuối	1
2. Chương 2: Chu Niệm Viễn	6
3. Chương 3: Tên Quê Mùa	10
4. Chương 4: Quyết Định	14
5. Chương 5: Âm Sát	18
6. Chương 6: Em Đồng Ý	23
7. Chương 7: Người Quen Cũ	26
8. Chương 8: Đi Tắm	30
9. Chương 9: Văn Nhã Ni	34
10. Chương 10: Chấn Động	37
11. Chương 11: Đỗ Dành	40
12. Chương 12: Thiếu Niên	43
13. Chương 13: Thích	47

Sau Khi Kết Hôn

Giới thiệu

Thể loại: gia đình quyền quý, yêu thầm. Cũng đã gần 10 năm kể từ ngày Quan Phán yêu thầm Chu Niệm Viễn nhưng k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-ket-hon>

1. Chương 1: Một Lần Sau Cuối

Quan Phán lại nằm mơ thấy Chu Niệm Viễn nữa rồi.

Trong giấc mơ ấy, cậu thấy Chu Niệm Viễn kết hôn cùng người bạn gái đã quen bảy năm của anh.

Cậu chỉ là người được mời tham dự.

Khi Chu Niệm Viễn cùng vợ đến bàn của cậu mời rượu, cậu cùng đối mặt với anh, trong ánh mắt trầm lắng sâu thẳm thẳm của anh ấy, phảng phất là cả trời tình cảm nồng nàn.

Cái cảm giác này khiến cả người cậu run rẩy.

Mà có thể giãy tiếp theo là hình ảnh Chu Niệm Viễn ôm lấy vợ của mình, lạnh lùng mà nói với cậu, anh ấy từ trước đến nay chưa từng yêu cậu.

Quan Phát hoảng hốt mà tỉnh giấc.

Bốn giờ sáng, cậu khẽ liếc nhìn bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ, còn có ngọn đèn đường u ám ngoài công trường, trong ngực là biết bao đau đớn khiến cho cậu không thể hít thở bình thường được.

Trên thực tế, cậu đã rất lâu không có liên hệ gì với Chu Niệm Viễn rồi.

Cậu đương nhiên là vẫn có Weibo và Wechat của Chu Niệm Viễn.

Nhưng là Weibo của Chu Niệm Viễn đã không hoạt động từ hai năm trước, tin tức cuối cùng trên đó lại là bản tin chính phủ, hình như là bên Chu gia có hoạt động gì mới.

Bảng cập nhật thông tin của cậu cũng ít khi có tin gì mới.

Quan Phán lặng lẽ mở Wechat.

Tin tức mới nhất trên bảng tin của Chu Niệm Phát được đăng vào dịp Tết, nội dung đại khái là chúc mừng năm mới, kèm theo một bức ảnh ngôi nhà ngói màu xanh nhìn rất đặc sắc.

Quan Phán biết, đó là nhà cũ của bà ngoại Chu Niệm Viễn, căn nhà này vài năm trước đã bị dỡ bỏ, sau được xây lại thành một căn biệt thự rất khang trang.

Nhà ngoại của Chu gia nằm phía dưới một thị trấn nhỏ thuộc thành phố Trùng Khánh, kế bên quê cũ của Quan Phán, chỉ khác là nhà của Quan Phán nằm mười mấy dặm sâu trong thôn trong núi.

Bọn họ học chung một lớp năm lớp năm, lớp sáu tiểu học.

Lúc ấy Quan Phán đã nghe được không ít những lời đồn đại về Chu gia.

Chu gia ở thôn Thập Lý Bát rất nổi tiếng, nguyên nhân chính là do người mẹ xinh đẹp của Chu Niệm Viễn cặp với một ông đại gia ở Hải Thành.

Nghe người ta nói mẹ Chu chính là người thứ ba, nhưng nàng may mắn lại sinh được Chu Niệm Viễn, vợ chính thức của gia đình kia tuy không đồng ý cho nàng vào cửa nhưng vị đại gia nọ thì lại rất yêu chiều nàng, còn xây cho nàng một ngôi nhà xa hoa ở dưới quê, không những vậy còn muốn người hầu chăm sóc hai mẹ con hết sức chu đáo.

Vậy mà trong thôn cũng chẳng có ai dám xem thường nàng, bởi vì nhà Chu gia thực sự rất giàu, cho nên mọi người ai cũng chỉ mong được như nàng thôi.

Quan Phán còn nhớ, khi Chu Niệm Viễn đi học lúc nào cũng có xe hơi sang trọng đưa rước.

Mà thời điểm đó, có được một chiếc xe đạp đã được xem là rất xa xỉ rồi.

Thành tích học tập của Chu Niệm Viễn rất tốt, lớn lên lại đẹp trai, trong nhà lại nhiều tiền, làm gì có nữ sinh nào không muốn làm bạn với anh ấy.

Quan Phán nào có gì sánh được với Chu Niệm Viễn.

Mặc dù cậu học giỏi hơn Chu Niệm Viễn một chút, kết quả thường hay được hạng nhất nhưng nhà cậu rất nghèo, trong nhà còn có anh trai với chị gái, tất cả quần áo của cậu đều là đồ của anh trai và chị gái chấp vá lại, lưng chỗ này lưng chỗ kia, thành thử nhìn bộ dạng cậu rất lòi thoi.

Hai người làm bạn cùng bàn suốt nửa năm, quan hệ không hẳn là tốt nhưng cũng không đến nỗi tệ.

Vào tháng cuối cùng của năm lớp sáu, Chu Niệm Viễn được người nhà đón về thành phố Hải Thành.

Khi cả hai gặp lại cũng là bảy năm sau rồi.

Quan Phán thi đậu một trường đại học ở Hải Thành.

Vốn dĩ cậu cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ gặp lại Chu Niệm Viễn.

Tất cả đều là tình cờ.

Có một đồng hương tổ chức tiệc gặp mặt Hội sinh viên Trùng Khánh ở Hải Thành, bởi vậy cậu liền tham dự.

Có một đàn anh trùng hợp cũng có quen biết với Chu Niệm Viễn, lại biết được bà ngoại của Chu Niệm Viễn là người Trùng Khánh liền lên tiếng mời cậu tham gia.

Bọn họ là trong buổi tiệc này mà nhận ra nhau.

Chu Niệm Viễn lớn lên cao to đẹp trai, từng cái vung tay nhắc chân đều vô cùng quý phái.

Cách cư xử của anh ấy rất nho nhã lễ độ, ít nhất cách biểu hiện bên ngoài là vô cùng hòa thuận, lại rất chiều cổ Quan Phán.

Bọn họ đôi lúc sẽ hẹn nhau đi ăn cơm, có lúc thì lại hẹn nhau cùng đi thư viện.

Nghỉ đông năm hai đại học, Chu Niệm Viễn còn cùng Quan Phán về Trùng Khánh chơi một chuyến nữa.

Chu Niệm Viễn còn cùng cậu ngồi xe lửa, cả hai lắc lư trên xe mười mấy tiếng mới về đến nhà.

Rõ ràng anh ta có thể đi máy bay đến Trùng Khánh chứ đâu cần phải bắt bản thân mình chịu khổ như vậy.

Quan Phán vẫn luôn nhớ rất rõ, ở trên xe lửa, khi Chu Niệm Viễn ngủ quên, anh đã gác đầu trên vai cậu.

Còn cậu sau một đêm phải ngồi thẳng người, cuối cùng vì mệt quá liền vai kề vai với Chu Niệm Viễn mà ngủ quên mất.

Đó là lần tiếp xúc thân mật nhất của cả hai.

Sau này Quan Phán mới biết, thì ra cha ruột của Chu Niệm Viễn không phải đại gia hay phú hộ gì, mà xuất thân từ một danh gia vọng tộc, là con cháu của một gia đình quan chức chân chính.

Chu Niệm Viễn mặc dù là con riêng, nhưng cũng đã được nhận tổ quy tông, tương lai vô cùng sáng lạng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Quan Phán quyết định đến một thành phố ở phía Nam sinh sống, còn Chu Niệm Viễn đương nhiên vẫn ở lại Hải Thành.

Cứ như vậy qua tiếp tám năm, giữa hai người bọn họ cũng chỉ gặp nhau có hai ba lần, lần nào cũng là vội vội vàng vàng.

Mà tất cả cơ hội gặp mặt đều là do Quan Phán tranh thủ tìm kiếm.

Cậu luôn dồn hết tâm trí nghe ngóng hành trình của Chu Niệm Viễn, sau đó sẽ giả bộ cả hai vô tình gặp mặt.

Lần cuối cùng là khi cậu thấy đứng bên cạnh Chu Niệm Viễn là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Chu Niệm Viễn giới thiệu với cậu đây chính là vợ chưa cưới của anh ấy.

Đối phương là con gái thế gia môn đăng hộ đối với nhà Chu Niệm Viễn, sau khi Chu Niệm Viễn tốt nghiệp đại học liền bắt đầu tìm hiểu.

Quan Phán biết bản thân chẳng còn cơ hội nữa, từ nay về sau tốt nhất là cậu nên chặt đứt các mộng tưởng của mình.

Hai năm gần đây thật ra cậu cũng đã ít nhớ về Chu Niệm Viễn hơn.

Không biết đêm nay làm sao mà cậu lại mơ về người ấy.

Quan Phán ngồi ngoài ban công, trầm mặc mà châm điếu thuốc.

Gió đêm tháng sáu mát rượi khe thổi qua mặt, nó khiến trái tim loạn nhịp của cậu dần bình tĩnh hơn.

Tuổi của cậu cũng đã không còn nhỏ nữa rồi, qua thêm vài hôm là đến sinh nhật ba mươi của cậu.

Mỗi khi ba mẹ ở dưới quê thúc giục cậu mau kết hôn đi, cậu cũng chỉ biết lấp liếm qua qua.

May mà sau khi nhà anh trai cậu sinh được hai đứa con trai, ông bà cũng không còn cần nhằn về việc muốn ôm cháu nữa, nhưng chung quy vẫn luôn để ý đến hạnh phúc nửa đời còn lại của cậu.

Còn cậu thì lại không có cách nào nói với người nhà của mình rằng, cậu đã có người trong lòng từ lâu.

Nói cho đúng là, cậu yêu thầm người ta.

Mà người cậu yêu thầm lại là đàn ông nữa chứ, điều này càng khiến cậu không dám mở miệng.

Tư tưởng ở nông thôn đều rất bảo thủ, hỏi cậu làm sao mà dám thẳng thắn cho được.

Cậu đã xác định bản thân sẽ phải sống cô độc cho đến già.

Dù sao cậu cũng đã suy nghĩ tốt lắm rồi, suốt đời này cậu sẽ không kết hôn, cứ như vậy mà già đi.

Hút xong điều thuốc, cậu lại quay về giường nằm.

Mơ mơ màng màng ngủ đến bảy giờ, cậu liền bật dậy chạy đến công trường.

Chuyên ngành cậu học ở trường là đo vẽ bản đồ, làm việc ở công trường cũng đã bảy tám năm rồi.

Vài năm trước đặc biệt cực khổ, vì muốn tiết kiệm tiền mà cậu phải chạy qua chạy lại giữa hai công trường, thường phải thức dậy lúc năm giờ sáng đến mười một giờ đêm mới về tới ký túc xá, mệt đến mức thở như chó ấy.

Sau này khi cậu lên chức trưởng phòng bộ phận hạng mục công trình, dưới quyền có một tập nhân công, vậy mà cũng chẳng có lúc được nghỉ ngơi.

Bởi vì một năm bốn mùa đều làm việc ngoài công trường, da của cậu cũng bị phơi cho đen, lại còn rất thô ráp.

Cậu cũng có vài người bạn ở trên tòa thị chính cùng tham gia thiết kế hạng mục này, mặc dù đều phải đi công tác từ Nam ra Bắc, vậy mà còn nhàn rỗi hơn cậu nhiều.

Có lúc cậu lại nghi ngờ, không biết lúc đầu có phải đầu óc cậu có vấn đề gì không mà lại đi ký cái hợp đồng đường sắt này.

Buổi chiều, đột ngột có cơn mưa lớn.

Phương Nam đang vào mùa mưa dầm, chỗ công trường cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, theo dự đoán chắc cả tháng tới cũng không thể thi công.

Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một thời gian rồi.

Quan Phán có chút cảm khái, liền quay về ký túc xá.

Vừa mới lên lầu, cậu lại nghe được một chuỗi tiếng còi như xé màn mưa mà đến.

Cậu quay đầu lại nhìn thì thấy có ba chiếc xe màu đen có rèm che đang lái xe vào hướng phòng hạng mục.

Có thể là lãnh đạo cấp trên nào đó muốn đến giám sát công trình đi.

Quan Phán lập tức dừng bước chân.

Cậu cả người ướt đẫm, vừa mới tính quay về phòng tắm một cái vậy mà lúc này lại mau chân chạy xuống dưới lầu.

Vừa xuống tới dưới lầu, cậu liền thấy có vài người đàn ông mặc vest màu đen từ trong xe bước ra, theo ra sau cùng là một nam thanh niên.

Bởi do bụi nước mưa mà cậu không thấy rõ được dáng vẻ của người thanh niên ấy.

Nhưng cậu có thể khẳng định, người này tuyệt đối không phải là lãnh đạo cấp cao, bởi vì mỗi lần có người đến thị sát thì đều là các cán bộ kỳ cựu đã có tuổi rồi.

Cậu thấy vậy cũng không quan tâm nữa, liền quay trở lại ký túc xá.

Lúc ở dưới lầu, cậu cũng để ý đến ba chiếc xe kia.

Đều là các nhãn xe cao cấp nhất.

Bởi vì lúc trước cậu có tiếp xúc với Chu Niệm Viễn nên cũng có chút hiểu biết về giới giàu có, cũng biết được mấy cái xe này không hề rẻ chút nào.

Có thể là họ hàng, người quen của công nhân nào đó đi.

Cậu khẽ cười, cũng xem như không có việc gì.

Sau khi về phòng tắm rửa sạch sẽ, cậu lại ngó xem thời gian một chút, bây giờ cũng chưa đến bốn giờ chiều, lúc này nhà ăn vẫn chưa có mở cửa, cậu liền tiện tay cầm một cuốn sách ra đọc.

Thật ra cậu cái gì cũng đọc không vô.

Có lẽ là do giấc mơ chập chờng sáng nay, hoặc có lẽ là do tiếng mưa to bên ngoài khiến lòng cậu rối rắm không yên.

Cậu không tự chủ mà lấy di động ra, lại mở xem tin tức mới nhất của Chu Niệm Viễn, cứ như vậy mà nhìn.

Cho dù vẫn là câu chúc mừng năm mới ấy cùng với một tấm hình cũ, nhưng như vậy cũng đủ đọng đầy cái mơ mộng viễn vông trong cậu.

Cậu sẽ lại suy đoán, có phải hay không Chu Niệm Viễn đăng những thứ này lên chỉ để cho cậu xem thôi.

Bởi vì chỉ có nhà cậu với nhà bà ngoài Chu Niệm Viễn gần nhau, cũng chỉ có cậu mới biết ý nghĩa của bức ảnh có căn nhà cũ ấy.

Nhưng bản thân cậu cũng hiểu rất rõ, tất cả chỉ là do cậu ảo tưởng mà thôi.

Chu Niệm Viễn khẳng định đã sớm quên mất người bạn cũ này, làm sao mà lại cố ý đăng cái tin này trên tường nhà mình để ám chỉ điều gì cơ chứ...

Trong lúc cậu còn đang miên man suy nghĩ, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Cậu cho rằng chắc có công nhân nào tìm cậu có việc nên đứng dậy ra mở cửa.

Đứng trước cửa là cậu thanh niên khi nãy vừa bước xuống xe.

Đối phương lớn lên nhìn rất hào hoa nho nhã, nụ cười tươi như nắng, “Cho hỏi anh có phải là ngài Quan Phán?”

Quan Phán gật đầu.

Đối phương lại nói tiếp, “Tôi tên Hạ Cảnh, anh có thể gọi tôi là A Cảnh.”

Quan Phán trầm mặc trong giây lát, sau đó nói: “Chào anh, Hạ tiên sinh.”

Hạ Cảnh thấy vậy liền nói rõ lý do mình đến đây, “Tôi là trợ lý riêng của ngài Chu Niệm Viễn, do ngài ấy gặp phải sự cố bất ngờ, bị thương rất nghiêm trọng, ngài ấy bây giờ muốn gặp anh.”

Quan Phán thật không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

Hạ Cảnh lại tiếp tục hỏi cậu: “Anh có thể đi không?”

Quan Phán không trả lời.

Đầu óc cậu bây giờ loạn thành một đống.

Sự cố bất ngờ... Bị thương rất nghiêm trọng... gặp một lần...

Là muốn cậu gặp mặt Chu Niệm Viễn lần sau cuối ư?

Cậu gần như không thể chấp nhận được sự thật này, hai cánh tay phải nắm chặt lấy khung cửa, khó khăn lắm mới có thể đứng vững.

2. Chương 2: Chu Niệm Viễn

Hạ Cảnh đang quan sát Quan Phán.

Ngũ quan của Quan Phát vẫn còn đang phát triển, mà có thể do thường ngày hay ở công trường hứng nắng hứng gió, da mặt rất khô ráp, lại có chút đen, nói thật ngay cả bảo vệ gác cổng nhà Chu gia còn đẹp trai hơn cậu.

Lớn lên coi như tạm chấp nhận được đi, nhưng người này tính tình hình như có chút chậm chạp.

Hạ Cảnh thật không hiểu nổi sao ngài Chu lại chọn trúng người trước mặt này.

Nhưng mà đây cũng là quyết định của Chu tiên sinh, cậu cũng không có khả năng xen mồm vào.

Anh ta khê thu lại ánh mắt, thanh âm có chút chậm lại, nói: “Anh Quan, anh có muốn thu dọn một chút...”

Quan Phán hít một hơi thật sâu, sau đó khê gật đầu.

Cậu cũng không phải là một người dễ để lộ tâm tình của mình ra bên ngoài, thật ra bản thân cậu cũng đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, nhưng cậu vẫn chọn cách phải kiên cường, cậu khê khàn giọng: “Phiền anh đợi tôi một chút.”

Hạ Cảnh đưa tay ra dấu cứ tự nhiên.

Quan Phán gọi điện cho giám đốc hạng mục xin nghỉ phép.

Vừa may đến mùa mưa, việc trên công trường cũng không gấp gáp, cho dù cậu có xin phép nghỉ mười ngày nửa tháng cũng không có vấn đề gì.

Giám đốc quả nhiên đồng ý, còn chủ động hỏi cậu có muốn nghỉ thêm nửa tháng nữa không.

Quan Phán cũng không biết tình huống bên này của Chu Niệm Viễn tệ đến mức nào, nếu như là đang hấp hối, phỏng chừng cậu nên ở lại thêm một khoảng thời gian, nghe vậy liền nhanh chóng đồng ý.

Hạ Cảnh ngồi trong phòng đợi cậu, anh ta nhìn một vòng chung quanh, nhất thời không khỏi nhú mày.

Ký túc xá của bộ phận hạng mục rất sơ sài, ngoài một cái giường, một cái bàn đọc sách cùng vài cái ghế, thì không còn thêm đồ dùng nào khác, ngay cả xô pha cũng không.

Trong phòng cũng không có nhà vệ sinh, phỏng chừng tắm giặt cũng phải ra bên ngoài.

Hạ Cảnh đã từng nghe nói làm bên đường sắt rất cực khổ, chỉ là anh không ngờ điều kiện sống lại kém đến vậy.

Anh cũng đã xem qua tư liệu, biết được rằng từ sau khi tốt nghiệp Quan Phát liền làm việc ở công trường.

Hạ Cảnh lại thêm cho Quan Phán thêm một cái nhãn hiệu biết chịu cực khổ.

Thật là, lại chịu được khó khăn.

Đây chính là kết luận mà Hạ Cảnh đúc kết được.

Quan Phán dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị vài bộ quần áo, sau đó nhấc vali lên, ra hiệu cho Hạ Cảnh biết rằng họ có thể xuất phát.

Hạ Cảnh đứng lên, anh đưa tay muốn cầm hành lý cho Quan Phán.

Quan Phán có chút ngại ngùng né tránh, nói: “Tôi có thể tự cầm được.”

Thấy vậy Hạ Cảnh cũng không ép buộc nữa.

Bên ngoài mưa vẫn rất lớn, mấy người đàn ông mặc tây trang khi nãy đều đứng dưới mái hiên trú mưa.

Hạ Cảnh vừa bước ra, bọn họ liền tiến lên trước.

Quan Phán liền đoán rằng mấy người này chính là vệ sĩ.

Hạ Cảnh tự mình mở cửa xe cho cậu.

Cậu khẽ nói tiếng cảm ơn rồi ngồi vào trong.

Rất nhanh mấy chiếc xe lao vun vút trong màn mưa.

Quan Phán khẽ nhìn đồng hồ đeo tay, lúc này mới chỉ bốn giờ chiều.

Bọn họ bây giờ chạy xe lên trên tỉnh, sau đó lại ngồi máy bay để đến Hải Thành, bên đó cũng đã có xe chờ sẵn, chỉ cần họ vừa xuống máy bay liền đón họ đi, tính tổng thời gian di chuyển cũng chỉ mất hơn bốn tiếng đồng hồ.

Buổi tối ở Hải Thành tràn ngập ánh đèn màu rực rỡ khiến mọi thứ trông thật huy hoàng.

Quan Phán lại nghĩ đến Chu Niệm Viễn đang bị thương nặng, rất có thể là đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh, điều này làm cậu lo lắng đến phát hoảng.

Vậy mà suốt cả quãng đường cậu đều chỉ im lặng, cũng không dò hỏi Hạ Cảnh bất cứ điều gì.

Hạ Cảnh thì lại rất chú ý đến cậu, nhìn cậu như vậy anh lại cho cậu thêm một tiêu chí đó là cậu là người trầm mặc ít nói.

Loại tính cách này không thể nói là tốt, cũng không thể nói là không tốt.

Chu tiên sinh cũng là một người kiệm lời, thật không biết cuộc sống mai sau của hai người này sẽ ra sao nữa.

Trong đầu Hạ Cảnh tưởng tượng đến khi hai người họ ở chung mà một câu cũng không nói liền cảm thấy buồn cười.

Xe đi vào đường cao tốc lập tức lao vun vút, bỏ lại khung cảnh phồn hoa của các con đường lớn ở hai bên cửa.

Hải Thành là một thành phố quốc tế, mười mấy năm trước khi Quan Phán đến đây học đại học, nơi đây đã có các con phố hiện đại dài 5km, vô cùng náo nhiệt thịnh vượng.

Ngày hôm nay lại càng rực rỡ hơn.

Thật xứng với cái tên thành phố không ngủ của nó.

Nhưng mà đối với Quan Phán khi thấy lại mấy cảnh này cậu cũng chẳng cảm thấy xúc động gì nhiều bởi cậu không phải là người thuộc thể giới sống nhanh như này, trong suốt ba mươi năm cuộc đời của cậu, ngoài bốn năm đại học ở đây, phần lớn thời gian còn lại đều sống ở vùng quê.

Cậu cũng đã quen với cái chân chất và lạc hậu của nông thôn rồi.

Xe hình như chạy về phía ngoại ô, khoảng chừng nửa tiếng, sau khi băng qua một con đường dài đầy bóng mấy cây cao to thì dừng lại trước cổng một căn biệt thự.

Quan Phán cảm thấy rất kinh ngạc, vốn dĩ cậu nghĩ giờ này Chu Niệm Viễn phải nên nằm ở bệnh viện mới đúng.

Lẽ nào vết thương của Chu Niệm Viễn đã nặng đến mức bác sĩ cũng bó tay, chỉ có thể về nhà chờ chết?

Nghĩ như thế lòng cậu khẽ trầm chút, trong ngực thì như đang mắc nghẹn vật gì, khiến cho cậu không hít thở nổi.

Hạ Cảnh nhẹ giọng nhắc nhở: “Vào thôi.”

Có vệ sĩ mở cửa xe cho hai người.

Quan Phán nhịn xuống nỗi đau trong tim mà bước xuống xe.

Hải Thành không có mưa, gió đêm lại mát mẻ, thổi qua khiến cho cơ thể liền cảm thấy thoải mái.

Quan Phán nhắm chặt mắt sau đó lại mở ra.

Hạ Cảnh nói: “Mời anh đi theo tôi.”

Quan Phán nghe vậy liền cùng cậu bước vào biệt thự.

Bên trong là ánh đèn vàng le lói, tuy mơ mơ hồ hồ nhưng cậu vẫn có thể nhìn thấy được các đồ nội thất sang trọng bên trong.

Quan Phán có chút mất tự nhiên mà đứng tại cổng vào.

Bởi vì lúc rời đi rất vội vàng, cậu vẫn còn mang đôi giày đi làm ở công trường, dưới đế giày vẫn còn dính đầy bùn đất khiến cậu không dám bước chân vào cái nơi cao sang quyền quý này.

Hạ Cảnh quay đầu lại cười rồi nói: “Ngài Chu đang đợi cậu ở trong phòng khách.”

Quan Phán nhẹ giọng “ừ” một tiếng.

Hạ Cảnh lại ra hiệu cho cậu đi tiếp.

Quan Phán thấy vậy cũng chỉ đành cầm theo hành lý mà đi vào trong.

Phòng to nhất bên ngoài là một cái đại sảnh lớn, càng đi vào trong, không gian lại càng nhỏ đi, chỉ hiện ra một cái phòng khách loại nhỏ.

Trong phòng khách nhỏ không hề bật đèn, chỉ có một chiếc ti vi ở trên bàn.

Thông qua ánh sáng lúc có lúc không trên màn hình, Quan Phán liền thấy được có một người đang ngồi trên sofa.

Cho dù đối phương có ngồi trong bóng tối, nhưng cậu chỉ cần nhìn một cái liền có thể nhận ra được người này chính là Chu Niệm Viễn.

Rất có thể do nghe được tiếng bước chân, Chu Niệm Viễn liền ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Quan Phán có cảm giác như ngừng thở.

Chu Niệm Viễn đứng dậy, chậm rãi mà đi đến trước mặt cậu, cầm lấy hành lý trong tay cậu, nhẹ nhàng nói: “Đến rồi.”

Quan Phán lúc này mới có thể nhìn rõ hình dáng của anh.

Vẫn khôi ngô xuất chúng như vậy, vẫn lịch sự cao quý như vậy.

Nhớ lần trước gặp mặt, đã là chuyện của bốn năm trước, Chu Niệm Viễn khẽ cầm tay vợ chưa cưới của mình rồi nói lời tạm biệt với cậu, hai người cùng nắm tay nhau lên xe, không chút lưu luyến mà rời đi.

Lần này gặp lại, nét mặt của Chu Niệm Viễn vẫn không có chút thay đổi nào.

Còn cậu sau vài năm đón nắng hứng gió ngoài công trường, đã dần dần thô kệch xấu xí.

Nhưng Quan Phán cũng chỉ cảm khái một chút, rồi lại lưu ý đến một chuyện không hợp lý.

Sắc mặt Chu Niệm Viễn nhìn rất khỏe mạnh, bước chân anh đi lúc này cũng rất vững vàng, nào đâu có giống bộ dáng của một người bị thương nặng chứ.

Điều này khác xa so với những thứ cậu đã tưởng tượng.

Cũng không phải trong lòng cậu mong Chu Niệm Viễn bị thương, chỉ là trong mấy tiếng vừa qua, trái tim của cậu vẫn cứ luôn bị treo lơ lửng trên cao, không lúc nào cậu dám thả lỏng.

Cuối cùng lại phát hiện cái phần quan tâm lo lắng này của cậu là dư thừa rồi.

Điều này khiến cậu cảm thấy có chút sững sốt, nhất thời không biết cư xử sao cho được.

Chu Niệm Viễn im lặng mà nhìn cậu vài giây, sau đó mới dịu dàng hỏi: “Cậu vẫn tốt chứ?”

Quan Phán trấn định lại tinh thần một chút, mới khàn khàn giọng hỏi lại anh: “Anh... không có việc gì sao?”

Chu Niệm Viễn cảm giác giọng điệu khi hỏi của cậu có chút kỳ quái.

Anh khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “A Cảnh đã nói những gì với cậu?”

Quan Phán lặp lại những lời mà Hạ Cảnh đã nói với cậu: “Cậu ấy nói anh bị thương nặng nên muốn gặp tôi lần cuối.”

Chu Niệm Viễn suy nghĩ một chút liền hiểu hết mọi chuyện.

Khẳng định là do Hạ Cảnh tìm đại một cái lý do nào đó lấp lửng cho qua chuyện, mới khiến cho Quan Phán hiểu lầm rằng anh đang gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

... Cái tên Hạ Cảnh này, suốt ngày chỉ biết tìm thêm rắc rối cho anh mà thôi.

Anh đương nhiên là muốn tìm Hạ Cảnh tính sổ chuyện này nhưng điều quan trọng trước mắt chính là phải trấn an lại Quan Phán, khiến cho cậu yên lòng hơn.

Chu Niệm Viễn nghĩ một chút rồi nói: “Tôi lúc trước đích thực là có bị thương nặng nhưng hiện tại đã không sao rồi... Cậu ngồi xuống đây, uống ngụm nước, ăn miếng bánh, rồi tôi sẽ giải thích rõ mọi chuyện cho.”

Quan Phán cứ như máy móc mà nghe lời anh ngồi xuống.

Trong lòng cậu thì lại thở phào nhẹ nhõm.

Cái dây cung phải căng chặt suốt mấy tiếng đồng hồ trong lòng cậu cuối cùng cũng được thả lỏng, kéo theo sau đó là từng cơn mệt mỏi lũ lượt.

Cậu đến bây giờ ngay cả cơm tối cũng chưa ăn, trong lòng suốt quãng đường đi đều là lo lắng nhớ nhung về người đàn ông trước mắt này.

Cậu lặng lẽ ngồi trên sofa, lẳng lặng mà nhìn Chu Niệm Viễn.

Chu Niệm Viễn vẫn giữ bộ dáng cũ, ngũ quan anh tuấn, lãnh tĩnh âm trầm.

Nhưng cậu nghĩ mãi cũng không ra, nếu như Chu Niệm Viễn đã khỏi bệnh rồi, thì còn gọi cậu đến Hải Thành làm gì?

Trong lòng Quan Phán mờ mịt.

Người hầu trong nhà mang thức ăn còn nóng hổi lên cho cậu, Quan Phán cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm nhưng lại chẳng thấy cơm có mùi vị gì cả.

Cậu rất đói, nếu là bình thường thì cậu đã ăn ngấu ăn nghiêng rồi.

Đặc biệt là lúc ăn cơm trên công trình, do thời gian gấp gáp, cậu chỉ cần vài ba đũa là đã ăn hết một chén cơm rồi.

Cũng chẳng phải cậu muốn giữ hình tượng đẹp đẽ trước mặt Chu Niệm Viễn làm gì, cậu cũng chỉ là một người tầm thường, lại còn xuất thân từ nông thôn... những cái tiểu tiết như này, bản thân Chu Niệm Viễn cũng đã biết rõ từ lâu rồi.

Sở dĩ lúc này cậu cảm thấy không yên lòng là vì cậu đang chờ đợi Chu Niệm Viễn nói chuyện.

Cái bóng đèn to trong phòng khách đã được điều chỉnh lại ánh sáng, bây giờ trong phòng đã nhìn rõ như ban ngày.

Chu Niệm Viễn ngồi ở phía đối diện với cậu, anh nhìn cậu dịu dàng rồi sau đó nhẹ giọng nói: “Cậu cũng biết đi, tôi là con riêng ở bên ngoài của nhà họ Chu.”

Quan Phán giương mắt lên nhìn anh.

Dưới ánh đèn, vùng giữa hai hàng lông mày của Chu Niệm Viễn khẽ nhíu.

Không biết tại sao, chỉ dựa vào một câu này của Chu Niệm Viễn cậu liền có thể tưởng tượng ra những năm tháng qua cuộc sống của anh nhất định không phải dễ dàng gì cho cam.

Nói thật, nghe anh nói lòng cậu có chút đau đớn.

Sau đó Chu Niệm Viễn liền từ từ nói rõ lý do tại sao anh lại tìm gặp Quan Phán.

Mấy năm gần đây anh dần nắm quyền điều hành gia tộc trong tay, nhưng trong nhà vẫn có người ngoài sáng trong tối tìm cách hạ bệ anh.

Cách đây không lâu anh còn được trải nghiệm việc có người cố ý muốn ám sát mình, lúc ấy trên người bị thương nặng, nhà vợ tương lai lại không hề xem trọng anh, liền cưỡng ép vị hôn phu của anh phải xuất ngoại rồi xóa bỏ hôn ước giữa hai người.

Sau một hồi tranh đoạt, anh đã nắm được vị trí đứng đầu gia tộc.

Vậy mà người của Chu gia lại suốt ngày ở mọi nơi tìm cách làm khó dễ anh.

Bọn họ miễn cưỡng chấp nhận cái vị trí người đứng đầu của anh, nhưng lại đưa ra hai điều kiện, một là anh phải cưới một người đàn ông, hai là sau này không được phép có con nối dõi.

Quan Phán đang chậm rãi nuốt một ngụm cơm, nghe anh nói vậy cậu liền ngẩng ra.

Chỉ số IQ của cậu cũng không phải là thấp, năm đó còn đứng trong top của lớp, chỉ cần nghe một chút cậu liền hiểu được ý của Chu Niệm Viễn.

Thậm chí còn suy ra được chuyện tại sao Chu Niệm Viễn lại tìm đến cậu.

Cậu nuốt ngụm cơm trong miệng rồi giương mắt nhìn Chu Niệm Viễn.

Người đàn ông dưới ánh đèn này cũng đang ngắm nhìn cậu, con ngươi sâu thẳm tựa như hồ sâu không thấy đáy.

Hai người cứ nhìn chăm chăm nhau trong chốc lát.

Sau đó Chu Niệm Viễn liền cúi đầu thật thấp rồi mới mở miệng: “Tôi muốn cậu giúp tôi một việc, đó là cùng tôi kết hôn.”

3. Chương 3: Tên Quê Mùa

Quan Phán không lên tiếng.

Cậu cúi đầu, cứ như vậy và cơm vào miệng.

Người Hải Thành thích ăn ngọt, nhưng cậu lại sinh ra và lớn lên ở miền Nam, thích nhất vẫn là ăn cay.

Món ăn trên bàn lần này đều là đồ đặc sản của thành phố Trùng Khánh, muốn cay cỡ nào cũng có.

Vậy mà, cậu có ăn thế nào cũng cảm thấy vô vị.

Cậu cứ im lặng mà ăn hết ba chén cơm, mấy món ăn trên bàn đều đã cạn đĩa.

Cuối cùng khi không còn gì trên bàn nữa, cậu mới chịu buông đũa.

Vừa ngẩng đầu lên liền thấy Chu Niệm Viễn đang chăm chú nhìn cậu.

Cậu có chút ngập ngừng, thật lòng chính bản thân cậu hiện tại cũng không biết nên trả lời như thế nào cho tốt.

Chu Niệm Viễn nở một nụ cười với cậu.

Thấy vậy trong lòng Quan Phán khẽ thở dài.

Cậu đã yêu thầm Chu Niệm Viễn nhiều năm như thế, cũng đã sớm chấp nhận một chuyện rằng cậu và anh cả đời này không thể cùng nhau đứng chung một chỗ, trong cậu chưa từng có ý nghĩ rằng sẽ có một ngày như hôm nay, Chu Niệm Viễn mở miệng cầu xin cậu, xin cậu hãy cùng anh kết hôn.

Dường như nhìn ra sự do dự của cậu, Chu Niệm Viễn cũng chỉ nhẹ giọng nói tiếp: “Tôi biết nhất thời bắt cậu đưa ra quyết định cho chuyện này thật sự không dễ, tôi cũng không có ý ép buộc cậu, trước tiên cậu cứ ở lại đây vài ngày, rồi sau đó suy nghĩ lại một chút... như vậy có được không?”

Quan Phán đối diện với ánh mắt của anh, rồi lại nhẹ giọng hỏi: “Tại sao lại là tôi?”

Cậu cùng anh cũng đã nhiều năm không gặp rồi, cho dù ngày ấy có thân thiết đi chăng nữa nhưng giờ đây cả hai nào khác người dưng.

Trong mắt cậu, Chu Niệm Viễn chính là sự tồn tại quan trọng nhất.

Nhưng cứ theo cách nói của Chu Niệm Viễn, cậu đối với anh cũng lắm chỉ là bạn học cũ.

Nếu vậy thì tại sao Chu Niệm Viễn lại đột nhiên tìm đến cậu?

Huống chi là người đứng đầu của Chu gia, Chu Niệm Viễn chỉ cần phao tin một chút là đã có biết bao nhiêu người nguyện gả cho anh.

Chu Niệm Viễn cười rồi nói: “Ngoại trừ cậu ra tôi không còn biết nghĩ đến ai có thể khiến tôi tin tưởng nhiều như thế.”

Quan Phán nhìn anh đầy hoảng hốt.

Chu Niệm Viễn nói tiếp: “Thật ra có không ít người muốn gả cho tôi nhưng cái mà họ nhắm đến là vị trí đại phu nhân nhà họ Chu chứ nào phải tôi, cậu nói nếu đã biết như thế tôi làm sao có thể yên tâm cho được... Lại nói chuyện tôi bị ám sát mấy tháng trước, cái này do chính một thuộc hạ tâm phúc của tôi phản bội mà ra...”

Quan Phán khẽ yên lặng.

Anh nói cũng đúng, mấy người kia nào có tìm đến cửa Chu gia vì địa vị hay thân phận của Chu Niệm Viễn, họ tìm đến đây là vì cái khối tài sản kếch sù của Chu gia.

Cũng khó trách tại sao Chu Niệm Viễn không tín nhiệm bọn họ.

Còn cậu cũng được xem như cùng lớn lên bên cạnh Chu Niệm Viễn, gốc rễ của cậu thế nào anh cũng biết rõ, gia đình cũng không có gia thế gì, bởi vậy anh mới chọn cậu.

Quan Phán nghĩ vậy, cũng không hé môi nói gì.

Bây giờ tâm trạng của cậu rất loạn, đừng nói là đưa ra quyết định, ngay cả việc phải tiếp thu cái chuyện này cũng khiến cậu cảm thấy bất lực.

Trên thực tế, từ trước đến nay cậu luôn là người có chủ kiến của mình, năm đó khi cậu thi đại học, chọn chuyên ngành, tìm công việc sau khi tốt nghiệp, tất cả đều do cậu tự quyết định.

Thậm chí ngay cả việc cắt đứt mọi liên lạc với Chu Niệm Viễn, cậu cũng hạ quyết tâm làm mà không chút do dự.

Vậy mà bây giờ cậu rất phân vân.

Lý trí mách bảo cậu rằng cậu nên cự tuyệt.

Cậu và Chu Niệm Viễn xa cách một trời một vực, cách sinh hoạt và quan niệm sống của cả hai đều khác nhau, ngay cả làm bạn bè còn khó khăn, huống hồ chỉ là đòi kết hôn.

Cho dù là kết hôn giả, cũng cảm thấy không thích hợp.

Lại còn một vấn đề thiết thực hơn, cho dù là người nhà nhà họ Chu, hay là kẻ thù của Chu Niệm Viễn, nhất định đều là những nhân vật lợi hại.

Cậu cùng lắm chỉ là người bình thường, lấy cái gì ra mà phản kháng lại.

Cậu đương nhiên nguyện ý hy sinh bản thân mình vì Chu Niệm Viễn, nhưng mà xét đến cùng, cậu cũng chẳng thể giúp đỡ gì cho anh, có khi chính cậu lại là người kéo chân anh thụt lùi cũng nên.

Nhưng... cậu lại luyến tiếc cơ hội lần này.

Con người chính là ích kỷ như vậy.

Cậu đã nghĩ cả đời này sẽ không gặp lại Chu Niệm Viễn, vậy mà cơ hội kết hôn với Chu Niệm Viễn lần này cứ như một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, nó khiến đầu óc cậu mông lung, hơn nữa mùi hương của cái bánh ấy lại không ngừng tỏa ra, hấp dẫn cậu từng bước từng bước đến nhặt nó lên...

Lại nói cậu cũng không nỡ để Chu Niệm Viễn phải gánh vác chuyện này một mình.

Trong đầu cậu xuất hiện vô vàng suy nghĩ, nhưng ngay lập tức bắt cậu trả lời thì cậu làm không được.

Chu Niệm Viễn dường như nhận ra sự do dự của cậu, dịu dàng nói: “Hiện tại cậu nhất định là chưa xác định được chủ ý của mình đúng không, không sao đâu, thời gian cũng còn nhiều mà, cậu cứ suy nghĩ từ từ, không cần phải vội.”

Quan Phán khẽ “Ừ” một tiếng.

Chu Niệm Viễn nói tiếp: “Chạy tới chạy lui suốt một ngày rồi, cậu nhất định là rất mệt rồi, để tôi dẫn cậu lên phòng trên lầu nghỉ ngơi nhé.”

Anh nói xong thì đứng lên.

Quan Phán cũng đứng dậy.

Chu Niệm Viễn xách hành lý dùm cho cậu.

Quan Phán nghĩ một chút rồi cũng không tính khách sáo với anh làm gì.

Cậu sóng bước cùng Chu Niệm Viễn, nhìn bóng lưng cao lớn chín chắn của anh, cũng vẫn giống như trước đây vậy, nó khiến cho cậu cảm thấy rất yên lòng.

Chu Niệm Viễn dẫn cậu đến căn phòng cuối hành lang phía bên trái rồi nói: “Phòng của tôi ở ngay bên cạnh thôi, nếu cậu có chuyện gì thì lúc nào đến tìm tôi cũng được.”

Quan Phán nghe vậy liền chỉ nói “Được”.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu một lúc lâu mới nói tiếp: “Vậy thì chúc cậu ngủ ngon.”

Quan Phán gật đầu.

Trước lúc rời đi, Chu Niệm Viễn lại quay đầu nhìn cậu: “Nếu như cậu không muốn, tôi cũng sẽ không ép cậu đâu, vậy nên cậu cũng đừng tạo áp lực cho bản thân.”

Quan Phán nghe vậy thì ngẩn người.

Chu Niệm Viễn cười nhẹ rồi quay đầu bước đi.

Quan Phán ngồi trên giường, ngây ngẩn một lúc lâu mới hồi thần lại.

Cậu quan sát căn phòng, cách bài bố rất sang trọng, không hề lộ chút dung tục nào, đặc biệt là ngay bên cửa sổ có trồng vài bụi hoa tươi, càng nhìn càng khiến cho người ta thoải mái.

So với cái ký túc xá của cậu, không biết là tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Nhưng xét cho cùng, đây cũng không phải là nơi cậu có thể ở lâu dài được.

Những lúc cậu đi công tác, có khi sẽ được ở trong những khách sạn cao cấp, có một lần cậu còn được ở phòng tổng thống của một khách sạn năm sao, căn phòng đó vô cùng xa xỉ.

Mà dù có ở chỗ cao cấp như thế nào thì những chỗ đó cũng không phải thuộc về cậu.

Cũng giống như từng giờ từng phút ở trong căn phòng này, cậu biết rõ rằng mình có thể phải rời đi vào bất cứ lúc nào.

Sau đó cậu vào nhà vệ sinh rửa mặt, phải khen rằng ngay cả nhà vệ sinh cũng toàn đồ cao cấp, bồn tắm và bồn cầu đều là loại cảm ứng thông minh.

Quan Phán nhin không được mà thở dài.

Cậu nhớ năm đó khi Chu Niệm Viễn cùng về quê với cậu.

Nhà vệ sinh dưới quê đều là kiểu nhà xí bệt cũ, thế mà Chu Niệm Viễn cũng không chê bai gì.

Chính bởi những điều này, mà khi ấy cậu không cảm nhận được sự cách biệt giữa mình và Chu Niệm Viễn.

Còn bây giờ thì cậu lại thấm thía được cái sự khác biệt một trời một vực giữa cả hai.

Cậu đem quần áo đi giặt sạch rồi mang ra ban công phơi.

Sau đó cậu lại đứng ở bên ngoài một lúc lâu.

Diện tích biệt thự này vô cùng lớn, phóng tầm mắt nhìn ra xa có thể nhìn thấy đèn đường thành phố như những chấm nhỏ tràn lan trên đường chân trời.

Cây cối rậm rạp trong vườn dưới ánh đèn khê lay động, kết hợp cùng ánh đèn tạo nên quang cảnh vô cùng rực rỡ.

Các vì sao trên trời lại thi nhau tỏa sáng.

Ngày mai nhất định là một ngày nắng đẹp.

Cậu quay trở lại phòng ngủ, buông mình trên chiếc giường to mềm mại, nhưng có lẽ do đã quen nằm ngủ trên chiếc giường cứng nhắc ở ký túc xá, cậu phải trở mình rất nhiều lần mới có thể từ từ đi vào giấc ngủ.

Đồng hồ sinh học của cậu làm việc vô cùng chuẩn xác, ngày hôm sau hơn sáu giờ cậu liền tỉnh.

Cậu ngồi dậy một lúc rồi mới nhớ ra mình đang ở Hải Thành, lại còn đang ở trong nhà của Chu Niệm Viễn.

Từng ánh nắng xuyên qua tấm rèm tơ lụa mỏng rồi tràn ngập khắp căn phòng.

Sắc trời quả nhiên rất tốt.

Cậu chần chờ một chút, sau đó liền rời giường.

Vừa bước xuống lầu thì quản gia của biệt thự – Chú Dương liền tiến lên chào hỏi cậu.

Chú Dương mặc dù tuổi tác có chút lớn, nhưng sức khỏe vẫn rất tốt, khiêm nhường mà thông báo lại với cậu rằng, tối hôm qua Chu Niệm Viễn có chút việc bận nên đã rời đi.

Quan Phán nghe xong thì nhớ ra, khó trách đêm qua cậu nghe được tiếng xe hơi.

Chú Dương lại mời cậu dùng bữa sáng.

Trong nhà bếp là các món ăn vô cùng phong phú, có cả món mì của miền Nam và bánh nướng của miền Bắc, rất nhiều món, lại còn có băng chuyền như trong khách sạn, tất cả đều để cho cậu tự mình lựa chọn.

Quan Phán mặc dù tối qua ngủ không ngon nhưng khẩu vị thì tốt vô cùng.

Trên thực tế, chỉ cần cậu không bị bệnh, thì sức ăn của cậu rất nhiều, ít nhất đều là ba bát cơm đầy mỗi bữa.

Tối qua cậu thật sự là rất đói, vốn dĩ có thể ăn được năm bát cơm, nhưng do trong lòng có tâm sự nên ăn hơi ít, chỉ ăn hết mấy món đồ ăn thôi.

Nhớ đến tối qua, cậu lại nghĩ ngay đến lời đề nghị của Chu Niệm Viễn, trong lòng lại có chút buồn phiền.

Thật ra cậu đã ngầm đồng ý trong lòng rồi chỉ là cậu không biết cách phải mở lời như thế nào thôi.

Ăn xong bữa sáng, cậu cũng chẳng còn tâm trí đâu mà đi dạo xung quanh nữa, liền trở về phòng của mình.

Tối qua do đi quá vội vàng, cậu chỉ đem theo hai bộ đồ bên người còn lại cái gì cũng không mang theo, bây giờ thì lại có chút buồn chán, cũng chỉ có thể nghịch điện thoại.

Ngồi táy máy một lúc mà thời gian cũng chỉ mới trôi qua có hai mươi phút.

Muốn hết buổi sáng nay đúng là khó khăn vô vàn.

Theo thói quen cậu lại mở Wechat của Chu Niệm Viễn lên liền phát hiện tối qua anh có cập nhật một tin tức mới.

Là một cái biểu tượng mặt cười.

Quan Phát nghĩ đi nghĩ lại cũng không đoán ra ngụ ý bên trong.

Hoặc có thể là do Chu Niệm Viễn ẩn nhằm chẳng.

Trong phòng còn có một cái ti vi, cậu nghiên cứu mất một lúc mới mở được nó, sau đó cậu cứ chuyên tâm chăm chú mà nhìn vào màn hình, cho dù ti vi có phát chương trình quảng cáo cậu cũng xem đến quên trời quên đất.

Một buổi sáng cứ như vậy mà xong.

Sau đó cậu nghe thấy tiếng còi xe, nghĩ rằng có thể là Chu Niệm Viễn đã quay lại, cậu liền đi xuống dưới lầu.

Vừa đến chỗ cầu thang, cậu liền nghe thấy một giọng nữ sắc bén: “Mẹ không đồng ý, trong ngày hôm nay con đuổi cậu ta đi ngay đi!”

Tiếp theo đó là giọng nói lạnh lùng của Chu Niệm Viễn: “Đây là việc riêng của con.”

Người nữ lại nâng cao âm lượng: “Con có phải là bị ngu rồi không, nó làm gì mà xứng với con! Con không sợ người trong nhà cười chê à!”

Chu Niệm Viễn ngưng lại một chút, rồi nói tiếp: “Mẹ, mẹ đừng có quên, mẹ cũng có nguồn gốc từ nông thôn mà ra, nếu như không phải có con, mẹ đã sớm bị người ta đuổi cổ ra khỏi Chu gia từ lâu rồi, làm gì có chuyện mẹ có thể vững vàng là ngồi ở cái vị trí lão phu nhân Chu gia này... Mẹ tốt nhất là đừng nên khiêu chiến khả năng chịu đựng của con, con có thể cho mẹ ngồi ở vị trí này thì cũng có cách làm cho mẹ mất hết tất cả.”

Người nữ nghe vậy thì thét lên: “CHU NIỆM VIỄN!”

Chu Niệm Viễn chỉ im lặng.

Quan Phán đứng ngay tại chỗ, lúc này cậu đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Cậu cuối cùng cũng nhớ ra tại sao cậu lại cảm thấy giọng của người nữ này quen tai đến vậy.

Đó là giọng mẹ ruột của Chu Niệm Viễn – Cổ Cầm.

Hồi nhỏ cậu cũng đã từng gặp qua bà một lần, bà là một người vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng.

Nhưng giờ đây bà lại biến thành một người hoàn toàn xa lạ.

Cái người mà bà vừa nói là tên quê mùa ấy, chắc là đang nói đến cậu đi.

4. Chương 4: Quyết Định

Cổ Cầm cho rằng cậu không xứng với Chu Niệm Viễn, đây là sự thật, Chu Niệm Viễn là một người hoàn hảo.

Quan Phán khẽ rủ mắt.

Thủ đoạn của Chu Niệm Viễn rất lợi hại, từ một đứa con riêng đến cuối cùng lại có thể ngồi lên cái chủ vị gia chủ nhà họ Chu, cả gia tộc đều bị anh nắm trong tay, Hải Thành cũng bị anh bao quát, người có khả năng làm việc này cũng chỉ có mình anh.

Đến chính Cổ Cầm còn phải e sợ đứa con này của bà, bà đối với anh chính là vừa yêu lại vừa hận.

Nếu như ngày đó bà không có Chu Niệm Viễn thì chắc không thoát khỏi việc bị ba Chu bỏ rơi từ lâu.

Những ngày đầu tiên được đón về Chu gia, trong lòng bà không phải không ôm mộng lớn.

Chỉ có điều đợi đến khi bà chính thức sống ở đây, bà mới nhận ra bản thân mình cũng chỉ là một món đồ chơi.

Bà mặc dù cũng là một người thủ đoạn, nhưng Chu lão gia cùng lắm cũng chỉ xem bà là một nữ nhân, hơn nữa Chu gia lại càng xem trọng cái gọi là khác biệt giữa chính thất và con thứ, cho dù ba của Chu Niệm Viễn có là người nhà họ Chu, nhưng căn bản chẳng ai thèm xem trọng bà.

Chính là ngay cả người hầu của Chu gia, bọn họ cũng không xem bà ra gì, mặt ngoài dù có dạ dạ vâng vâng nhưng trong lòng thì phỉ nhổ xem thường bà không thiếu gì.

Bà luôn cảm thấy mắt của tất cả bọn họ đều mọc trên đỉnh đầu, lúc nào cũng như đang giễu cợt bà, thân phận của bà khi ấy so với cả việc làm tiểu thiếp ngày xưa cũng không bằng, ai cũng có thể liếc xéo bà được.

Điều này khiến bà rất khó chịu.

Nếu không phải Chu Niệm Viễn có ý chí, không chịu thua kém người khác thì bà sớm đã bỏ đi vì bị người nhà Chu gia khinh thường.

Bà đã sống ở Chu gia này hơn hai mươi năm, bản thân bà khắc sâu một điều, định nghĩa của người nhà thế gia chính là ác quỷ ăn thịt người ăn luôn cả xương cốt.

Còn con trai bà, chính là học mười hiểu mười tất cả các thủ đoạn bản thiếu ấy.

Cho nên lúc này khi bị Chu Niệm Viễn cảnh cáo, bà liền cảm thấy sợ hãi.

Nhưng bà không cam lòng, bà là mẹ ruột của Chu Niệm Viễn, dựa vào cái gì mà không cho bà tham gia vào chuyện hôn sự của con trai mình?

Bà không thể để cho con trai mình lấy một kẻ nhà quê được, mấy người họ hàng bên Chu gia đang nhìn mẹ con họ chòng chọc, bà cũng chỉ là muốn giúp Chu Niệm Viễn một tay.

Đáng tiếc là Chu Niệm Viễn đã sớm không phải là người bà có thể đặt đầu gối đó.

Hoặc là nói, kỳ thực bà từ trước đến nay chưa từng có thể sắp đặt được cuộc sống của Chu Niệm Viễn.

Nghĩ đến đây, Cổ Cầm liền cảm thấy vô cùng nản chí.

Bà nổi giận đùng đùng rời đi, lúc bước qua gian phòng khách nhỏ, liếc mắt trông thấy Quan Phán, hai mày của bà nhíu lại rồi dừng cước bộ.

Quan Phán có chút khó chịu, nhưng cậu vẫn hiểu lễ nghĩa mà lên tiếng chào hỏi: “Con chào dì.”

Cổ Cầm thấy vậy liền thu lại sự bức tức, trên mặt lập tức nở ra nụ cười, thân mật mà hỏi: “Cháu là Quan Phán phải không? Cũng đã nhiều năm không gặp, cháu giờ cũng đã trưởng thành rồi.”

Quan Phán cười nói: “Còn dì thì vẫn trẻ đẹp như ngày xưa ạ.”

Công việc của cậu bắt buộc phải gặp rất nhiều các cấp lãnh đạo khác nhau, cho dù cậu đúng là một người trầm mặc ít nói nhưng điều đó không có nghĩa là cậu không biết thế nào là nịnh.

Lại dựa vào thực tế Cổ Cầm rất biết cách chăm sóc bản thân, nhìn bà nhiều lắm mọi người cũng chỉ cho rằng bà mới hơn ba mươi tuổi, nếu cho bà đi chung với Chu Niệm Viễn thì có nói hai người họ là chị em nhất định sẽ có người tin thật.

Trên mặt Cổ Cầm vẫn là nụ cười khi này: “Cháu khó có dịp đến Hải Thành, thôi thì cứ ở thêm vài ngày, cứ để Niệm Viễn đón tiếp cháu nhé.”

Quan Phán liền nói “Dạ được.”

Bà lại nhìn cậu cười.

Lúc bé bà cũng đã từng cười với cậu, đó là một nụ cười vừa đẹp vừa dịu dàng.

Ngày hôm nay cũng là cười, nhưng lại không chút che dấu sự lãnh đạm của kẻ bề trên và sự soi mói xem xét, đánh giá cậu.

Quan Phán không tự chủ được mà lùi về sau một bước.

Cổ Cầm thấy vậy xoay người rời đi.

Có lẽ chính bà cũng không biết rằng, cái bộ dạng khách khí mà bà ghét cay ghét đắng của nhà họ Chu ấy kỳ thực đã được bà học lại từ lâu, thậm chí bà đã trở thành một người trong số họ.

Quan Phán nhìn theo bóng lưng của bà, rất lâu sau cũng không nhúc nhích.

Trong lúc cậu đang ngẩn người, Chu Niệm Viễn đã từ từ bước đến bên cạnh, ôn hòa nói: “Cậu dậy rồi ư, có nghỉ ngơi tốt không?”

Quan Phán hồi thần, khẽ gật đầu.

Chu Niệm Viễn lại nói tiếp: “Công ty xảy ra chút chuyện nhưng tôi đã xử lý xong xuôi hết rồi, cậu không cần phải lo lắng.”

Quan Phán nhìn anh.

Chu Niệm Viễn lại bước thêm một bước về phía trước, làm cho chính mình đứng đối diện cậu, anh cười nói: “Tôi biết cậu đang lo lắng cho tôi.”

Cậu dừng lại một chút, không biết phải nói gì.

Chu Niệm Viễn thì nhìn chằm chằm lấy cậu, lại nói tiếp: “Tôi đã dặn dò chú Vương rồi, chuyện của tôi, chỉ cần cậu hỏi, chú ấy đều sẽ nói hết lại cho cậu nghe.”

Quan Phán kinh ngạc mà nhìn theo tầm mắt của anh.

Chu Niệm Viễn lại chỉ nhẹ nhàng cười: “Nếu như chú Vương nói còn chưa rõ mọi chuyện, cậu có thể đi hỏi Hạ Cảnh.”

Quan Phán nghĩ một chút, thật ra cậu muốn hỏi rất nhiều, nhưng nếu muốn cậu đi thăm dò thì kết quả chính là không mở miệng ra được.

Cuối cùng cậu chỉ đáp ứng bừa cho qua chuyện, chứ cũng chẳng để ở trong lòng.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu giây lát rồi nói: “Ở nhà không nhất định rất chán đi?”

Quan Phán lắc đầu.

Ngừng một lúc, cậu nói: “Tôi muốn nói chuyện với cậu.”

Chu Niệm Viễn cũng cảm thấy không quá bất ngờ, khẽ cúi đầu nói: “Chúng ta đến phòng giải trí nói chuyện đi, sẵn uống chút gì đó.”

Quan Phán đương nhiên không phản đối.

Phòng giải trí nằm trên đỉnh của tòa hậu viện, bước đến gần sẽ thấy phía trong tấm kính chính là một thảm cỏ xanh biếc, nơi đó chính là một sân golf cao cấp.

Quan Phán trầm mặc trong giây lát, sau đó cậu mới nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, tôi không thể... không thể giúp cậu được...”

Chu Niệm Viễn lặng lẽ nhìn cậu.

Quan Phán chỉ khẽ cúi đầu.

Qua một lúc, Chu Niệm Viễn chậm rãi mở miệng: “Cậu có thể cho tôi biết lý do tại sao không?”

Giọng anh trầm trầm, so với giọng nói thuở thiếu niên ấy thì càng thanh thoát hơn, có nhiều hơn vài phần trầm tĩnh của người trải qua nhiều kinh nghiệm, anh càng nói càng tạo cho người khác cảm giác dễ chịu.

Quan Phán có chút do dự, đương nhiên cậu sẽ không nói cho anh biết chuyện cậu yêu thầm anh, cậu chỉ nói ra một phần sự thật: “Môi trường sống của tôi và cậu quá khác biệt, tôi... sợ là sẽ cản đường cậu...”

Chu Niệm Viễn nghe vậy liền ngắt lời cậu: “Chuyện này tôi đã sớm suy nghĩ đến rồi, cậu yên tâm, chỉ cần trong một số trường hợp đặc biệt cần đến sự có mặt của cậu, còn những lúc khác cậu có thể tự do làm những việc mình thích, cho nên sẽ không có cái gì gọi là cản đường hết... Cậu nên nhớ, bây giờ là tôi đang nhờ vả cậu.”

Quan Phán ngáp ngừng chốc lát, rồi cậu lại nói: “Cậu có thể tìm người khác...”

Chu Niệm Viễn thở dài nói: “Tôi cũng nào thân thiết với các bạn học cũ đến vậy, chỉ có thể tìm cậu thôi... Cậu thật sự không muốn giúp tôi sao?”

Quan Phán yên lặng.

Chu Niệm Viễn nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, nếu cậu giúp tôi cậu có thể phải nghỉ việc... Điều này đúng thật là làm khó cậu rồi.”

Chuyện này với công việc của cậu thật ra chẳng có quan hệ gì với nhau, cậu khi bắt đầu chọn lựa công việc sửa chữa đường sắt không phải vì cậu yêu thích nó, mà vì gia đình cậu khi ấy đang cần tiền.

Sau này khi hợp đồng hết hạn, bản thân cậu cũng lười tìm việc khác nên cậu quyết định tiếp tục tái kí hợp đồng.

Trầm mặc một lúc lâu, Quan Phán mới thấp giọng nói: “Xin lỗi...”

Cậu thừa nhận cậu đã già rồi, tuổi càng lớn, cậu lại càng không có dũng khí để làm một vài chuyện.

Ví như việc đợi chờ bên cạnh Chu Niệm Viễn, giành lấy tình yêu của anh.

Cậu sợ rằng sau khi sống chung với Chu Niệm Viễn càng lâu thì cậu càng ngày càng lún sâu vào cái bẫy ngọt ngào này.

Đến lúc đó cậu làm sao có thể quay về những ngày tháng cũ như này nữa, thôi thì cứ để cậu giữ lại trái tim bình thản này đi.

Cậu có thể tham lam khát vọng, cũng có thể chờ đợi lúc Chu Niệm Viễn hồi đáp lại tình yêu của cậu... nhưng nếu việc đó thật cậu thật không thể tưởng tượng nổi nó sẽ như thế nào, nhưng cậu lại có thể chắc chắn, Chu Niệm Viễn nhất định sẽ không thích cậu.

Chu Niệm Viễn nghe vậy cũng chỉ biết nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trên mặt lộ rõ sự thất vọng.

Nếu như không phải dấn lòng mình kiềm chế lại thì chắc Quan Phán đã thay đổi ý kiến rồi, cậu thật sự rất muốn thoát ra câu đồng ý.

Cả hai đều rơi vào trạng thái trầm mặc.

Lúc này có người hầu đem nước lên cho hai người, Chu Niệm Viễn uống cả phê còn ly của Quan Phán lại là nước ép dưa hấu.

Quan Phán thấy vậy không khỏi liếc nhìn Chu Niệm Viễn.

Cậu thích uống nước ép trái cây hơn là ăn chúng, đặc biệt hơn nữa là loại nước ép mà cậu thích nhất là nước ép dưa hấu.

Chỉ có điều cái loại yêu thích vụn vặt này trước giờ cậu chưa từng nói với ai cả.

Chắc mọi việc chỉ là trùng hợp mà thôi.

Chu Niệm Viễn tự nhiên mà đón nhìn ánh mắt của cậu, còn hướng cậu nở nụ cười, anh nói: “Mặc dù cậu đã đưa ra quyết định của mình, tôi đương nhiên sẽ không miễn cưỡng cậu, tôi nhớ qua vài ngày nữa chính

là sinh nhật của cậu, hay là cậu ở lại đón sinh nhật xong rồi hãy đi, mấy năm nay Hải Thành cũng thay đổi nhiều lắm, để tôi dẫn cậu đi dạo xung quanh nhé.”

Quan Phán cũng không từ chối.

Mặc dù cậu cảm thấy Chu Niệm Viễn nhất định rất bận, chắc là sẽ không có thời gian mà tiếp cậu.

Nhưng cậu lại không muốn bỏ qua cơ hội được ở bên anh, lòng cậu vẫn còn chút mong đợi, có thể sau này đó sẽ là những hồi ức đẹp mà cậu cất giấu nơi sâu thẳm trong trái tim mình.

Sau đó Chu Niệm Viễn lại hỏi thăm tình hình của cậu vài năm nay.

Quan Phán cũng chỉ qua loa vài lời đáp lại.

Cuộc sống và công việc của cậu đều thuộc loại cố định mà, ngày qua ngày, cũng chẳng có nhiều thay đổi gì.

Chu Niệm Viễn khẽ xoay tách cà phê trong tay, nói: “Vậy sau này cậu tính thế nào, cậu không thể cả đời đều ngây ngô ở nơi công trường ấy được.”

Chuyện này Quan Phán thật sự cũng chưa từng nghĩ tới.

Hay là cậu để dành tiền rồi sau đó đi du lịch vòng quanh thế giới nhỉ.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua trong đầu cậu, thực tế mà nói cậu chỉ từng nghĩ mình sẽ sống cô độc một mình đến già, cũng chưa từng nghĩ đến các chi tiết cụ thể.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu rồi nói: “Cậu nên kết hôn với người mình yêu, rồi sau đó sinh hai đứa con...”

Quan Phan nghe vậy theo bản năng mà lắc đầu.

Chu Niệm Viễn lại hỏi: “Cậu không muốn có con sao?”

Quan Phán lại tiếp tục lắc đầu.

Cậu cảm thấy cuộc đời của mình đã là một đồng hồ đồ rồi, làm sao có thể làm gương cho đứa nhỏ, là con do mình tự sinh hay là nhận nuôi, cậu cũng chưa từng nghĩ đến.

Chu Niệm Viễn cười khê: “Cậu xem, tôi cũng không thể có con được, chúng ta lấy nhau không phải quá hợp đó sao.”

Lại quay về vấn đề này rồi, Quan Phán cảm thấy chỉ cần cậu nói thêm vài câu có khi chính mình lại mềm lòng mà chịu ở lại.

Nhưng Chu Niệm Viễn cũng không tiếp tục gợi chuyện, anh nhận được một cuộc điện thoại, dường như là chuyện gì đó quan trọng liên quan đến công ty.

Anh áy náy nhìn cậu rồi nói: “Có một cuộc họp tôi nhất định phải tham gia... Hay là tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, tôi sẽ cho tài xế đến đón cậu.”

Quan Phán nghe vậy có chút do dự nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng từ chối.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu thật lâu sau đó mới rời đi.

5. Chương 5: Âm Sát

Mùa hè ở Hải Thành cũng không phải là quá nóng, nhưng do nằm sát biển nên ban ngày trời có chút nắng gắt.

Quan Phán nhìn đám cỏ xanh được ánh sáng chiếu rọi bên ngoài kia một lúc sau đó cậu mới đem nước ép dưa hấu uống hết rồi mới xuống lầu.

Ăn trưa xong cậu lại về phòng xem ti vi.

Năm giờ chiều, chú Dương đến phòng cậu gõ cửa, ông muốn nhắc cậu chuẩn bị một chút cho buổi tối.

Tài xế đưa cậu đến khu trung tâm sầm uất của Hải Thành, xe được dừng lại trước một nhà hàng năm sao cao cấp.

Nhìn bóng đèn neon đủ loại màu sắc cùng hai hàng nhân viên xếp hàng trước cổng, Quan Phán nhin không được mà thở dài một hơi.

Quả nhiên là thành phố quốc tế mà, một trời đèn đóm huy hoàng.

Cậu vừa xuống xe ngay lập tức có người bước lại hướng dẫn.

Thang máy thì cứ đi lên mãi, cuối cùng thì dừng lại ở tầng cao nhất.

Chu Niệm Viễn đứng ở trước cửa thang máy chờ cậu.

Anh mặc tây trang, mang giày da sang trọng, phong độ ngời ngời.

Quan Phán cuối đầu nhìn trang phục của bản thân, áo thun cũ cùng đôi giày da lỗi thời, nhìn cậu còn thua người phục vụ đứng bên cạnh.

Chu Niệm Viễn dường như nhìn ra sự ngượng ngùng của cậu, nhẹ nhàng nói: “Không cần phải gấp gáp, cậu là khách của tôi, ở đây không ai được phép xem thường cậu.”

Quan Phán khẽ rủ mi mắt.

Chu Niệm Viễn tỏ ý muốn mời cậu đi vào trong.

Tầng này là một nhà hàng Tây rất có phong cách lãng mạn, nhưng lại hoàn toàn không có khách nhân, chỉ có một ban nhạc đang biểu diễn trên sân khấu.

Chắc là do Chu Niệm Viễn cố ý sắp đặt.

Bọn họ ngồi ở một bàn cạnh cửa sổ.

Từ khoảng cách này nhìn ra bên ngoài, cả thành phố Hải Thành như bao trọn trong tầm mắt.

Quan Phán có chút sợ độ cao, chỉ nhìn một cái liền lập tức thu lại tầm mắt.

Chu Niệm Viễn đã gọi xong đồ ăn, rất nhanh từng món ăn tinh tế đẹp mắt được bày biện trên bàn.

Quan Phán lại không hề biết những món này, người phục vụ bên cạnh thấy vậy liền giúp cậu giải thích nhưng với cậu cũng chỉ là nghe cho biết mà thôi.

Chu Niệm Viễn nhìn thấy cậu không hứng thú lắm, bèn cho người phục vụ đi xuống hết, tự anh giới thiệu từng món cho cậu.

Vậy mà Quan Phán lại nghe hiểu.

Nhưng việc cậu lo nhất chính là, đồ ăn trên bàn ít như vậy, cậu chỉ sợ mình ăn không no thôi.

Trong lúc đang lo nghĩ lung tung, đột nhiên cậu nghe một tiếng nổ lớn, bộ đồ ăn trước mặt Chu Niệm Viễn bị thứ gì đó bắn trúng vỡ nát văng tung tóe.

Chu Niệm Viễn trầm giọng nói: “Nằm xuống!”

Quan Phán có chút mù mờ.

Giây tiếp theo Chu Niệm Viễn đã lao về phía cậu, hai người cùng lăn xuống đất, cậu được Chu Niệm Viễn che chắn dưới thân mình.

Cậu lơ mơ nghe được hình như âm thanh bên ngoài chính là tiếng súng.

Rất nhanh sau đó có rất nhiều người xông vào phòng, vây xung hai người, chắc là vệ sĩ đến bảo vệ bọn họ.

Quan Phán thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức cậu lại ngửi được mùi máu.

Cậu đứng dậy liền phát hiện bả vai của Chu Niệm Viễn đã bị thương, chiếc áo sơ mi trắng bên trong đã nhiễm đỏ một mảng máu, nhìn vào rất dọa người.

Điều này khiến cậu vừa sợ vừa loạn, nhanh chóng cởi bỏ áo khoác của mình giúp Chu Niệm Viễn cầm máu.

Chu Niệm Viễn thế nhưng lại còn giúp cậu trấn an: “Tôi không sao đâu, cậu đừng lo.”

Mọi chuyện rất nhanh đã được không chế.

Hạ Cảnh không biết đến từ khi nào, đang xử lý mọi việc ở hiện trường, cậu ấy còn dẫn theo cả bác sĩ đến nữa.

Bác sĩ nhanh chóng kiểm tra vết thương giúp Chu Niệm Viễn.

Quan Phán vẫn còn sợ như cũ, cứ chần chằm chằm động tác của bác sĩ.

Chu Niệm Viễn đột nhiên đưa tay ra, cầm lấy từng ngón tay của cậu xoa xoa, nói: “Đừng sợ.”

Quan Phán cảm nhận được hơi ấm nơi đầu ngón tay, cậu đem ánh mắt tập trung trên người anh.

Anh ấy vì cứu cậu mới bị thương.

Cái ý niệm này cứ hiện lên trong đầu Quan Phán, cậu áy náy mà nhìn Chu Niệm Viễn, cậu mở miệng muốn nói gì đó cuối cùng một chữ cũng không nói ra được.

Chu Niệm Viễn nhẹ giọng nói: “Mấy người này vì tôi mà đến, không có liên quan gì đến cậu hết, điều này không phải lỗi của cậu.”

Quan Phán gật đầu nhưng trong lòng vẫn rất day dứt.

Là do cậu phản ứng quá chậm, nếu như lúc nghe thấy Chu Niệm Viễn cảnh báo, cậu lập tức ẩn nấp thì Chu Niệm Viễn cũng không thay cậu đỡ đạn.

Chu Niệm Viễn dịu dàng mà hỏi cậu: “Cậu chưa từng trải qua những chuyện như thế này, có phải là đã bị dọa sợ rồi không?”

Quan Phán khẽ lắc đầu, qua một lúc, cậu lại nói: “Cậu ráng chịu đau một chút...”

Trên trán Chu Niệm Viễn toàn là mồ hôi, cậu nghĩ anh nhất định là rất đau.

Cậu thấy sốt ruột lắm, lo lắng lắm nhưng cậu lại không biết làm thế nào để giảm bớt nỗi đau dùm Chu Niệm Viễn, chỉ có thể nói ra những lời động viên vô nghĩa.

Chu Niệm Viễn chỉ nhìn cậu cười, sau đó cũng không nhiều lời nữa.

Sau khi bác sĩ băng bó vết thương, một đoàn người cùng nhau rời khỏi khách sạn.

Chu Niệm Viễn không đến khách sạn mà quay về biệt thự.

Thì ra căn nhà nhỏ phía sau hậu viện của Chu gia là một phòng phẫu thuật với đầy đủ các thiết bị y tế.

Quan Phán thấy vậy cực kỳ kinh ngạc nhưng sau đó lại bắt đầu suy đoán có vẻ Chu Niệm Viễn thường xuyên bị thương nên mới chuẩn bị căn phòng này...

Điều này khiến trái tim cậu càng khó chịu.

Trong lúc chú Dương và các người hầu khác bận tới bận lui, thì Hạ Cảnh gọi điện không ngừng.

Chỉ có cậu, một người vô dụng.

Cậu đứng trước cửa phòng phẫu thuật, lo lắng cho tình trạng vết thương của Chu Niệm Viễn, cả người đều trong tình trạng bồn chồn, đứng ngồi không yên.

Hơn hai giờ sau, bác sĩ và y tá cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Phẫu thuật rất thành công, viên đạn đã được lấy ra, tiếp sau đó Chu Niệm Viễn chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được.

Quan Phán do dự không biết có nên đi vào hay không.

Lúc này cả chú Dương và Hạ Cảnh đều đang bận, cậu nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh, thấy Chu Niệm Viễn đang nằm an tĩnh trên giường, cũng không biết là anh ấy đang ngủ hay là đã tỉnh lại.

Ngay lúc cậu đang do dự thì bỗng có người lao vào phòng.

Một đoàn người tiếp sau đó lại chen vào, cậu chặn không kịp, toàn bộ người đều chen vào phòng.

Cậu chỉ biết đứng đó ngây ngốc mà nhìn.

Tiếp sau đó cậu được những âm thanh ồn ào truyền ra từ phòng bệnh, có người đang mắng chửi, có người lại đang nguyên rửa, lại có người đang cười hả hê khi thấy Chu Niệm Viễn bị như vậy.

Cũng may trước cửa có vài người vệ sĩ cho nên những người này không thể lọt vào trong được.

Lúc này cậu mới phản ứng lại, liền gọi người hầu đi kêu chú Dương và Hạ Cảnh lại.

Hạ Cảnh kéo theo vài bảo vệ, rất không nể tình mà trối hết bọn người kia lại rồi lôi ra khỏi bệnh viện.

Đám người đó đương nhiên không cam lòng, cứ lăm bầm muốn Chu Niệm Viễn cút khỏi Chu gia, vị trí gia chủ nhà họ Chu không thể để cho một đứa con riêng ngồi được.

Quan Phán lần đầu tiên gặp phải loại chuyện rắc rối này, cậu không khỏi âm thầm nhíu mày.

Lăn qua lăn lại một hồi cuối cùng đám người đó mới bị đuổi đi.

Lúc Quan Phán vào phòng phẫu thuật liền nhìn thấy Chu Niệm Viễn đã tỉnh dậy, anh ngồi trên giường gương mặt vô cùng mệt mỏi, đang cùng Hạ Cảnh nghiêm túc nói chuyện gì đó.

Trong một khoảnh khắc cậu cảm giác như trái tim mình bị nhéo một cái.

Hạ Cảnh nhìn cậu, chỉ đơn giản giải thích: “Đám người vừa nãy là họ hàng xa của Chu gia, họ là bị mấy chú bác họ của anh Chu kích động liền tìm đến đây làm loạn một trận.”

Quan Phán gật đầu.

Đám người kia một mực mắng chửi Chu Niệm Viễn, cậu cho dù có khờ khờ thì vẫn nhìn một chút manh mối, nhất định đám người kia là do kẻ thù của Chu Niệm Viễn phái đến.

Chính sự kiện này đã khiến cậu biết được tình huống của Chu Niệm Viễn có bao nhiêu khó khăn.

Hạ Cảnh lại tiếp tục nói: “Lần ám sát này chắc chắn cũng là do đám chú bác bên nhà Chu gia...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Chu Niệm Viễn chặn lại: “Đủ rồi, cậu đi ra ngoài đi.”

Hạ Cảnh liền ngừng lại không nói tiếp nữa.

Trước khi rời đi, cậu nhìn Quan Phán một chút rồi nói: “Anh Chu chỉ có một mình cậu là bạn, hy vọng cậu có thể chiếu cố anh ấy nhiều một chút.”

Quan Phán vội vã đáp ứng.

Đợi khi Hạ Cảnh rời đi hẳn, cậu mới ngồi lên một phía sofa, mắt nhìn về hướng Chu Niệm Viễn.

Chu gia nhìn bên ngoài hoạt sắc sinh hương như thế, Chu Niệm Viễn lại là một nhân vật quan trọng, vậy mà cậu lại luôn cảm thấy rằng cuộc sống của Chu Niệm Viễn không hề tốt đẹp gì.

Đã hơn hai tiếng đồng hồ sau khi Chu Niệm Viễn bị thương đến nay, Cổ Cầm vẫn không xuất hiện.

Là mẹ ruột, sai lại thờ ơ đến vậy.

Điều này càng khiến Quan Phán nhận ra rằng Chu Niệm Viễn là một kẻ cô độc.

Cậu mở miệng dự định sẽ nói gì đó để phá vỡ không khí trầm mặc này.

Thế nhưng Chu Niệm Viễn lại nói trước: “Tôi muốn ăn cá om dưa chua.”

Quan Phán ngạc nhiên.

Chu Niệm Viễn lại nhìn cậu: “Được không?”

Cá om dưa chua là món ăn đặc sản của vùng Trùng Khánh, bên trong nhất định phải cho rất nhiều ớt, hiện tại Chu Niệm Viễn lại đang bị thương, cậu thật sự không biết có nên cho Chu Niệm Viễn ăn hay không nữa.

Nghĩ vậy cậu liền đi hỏi ý kiến bác sĩ, bác sĩ liền trực tiếp nói không được.

Trong mắt Chu Niệm Viễn tràn đầy thất vọng.

Quan Phán lại thấy đau lòng.

Cậu do dự một chút liền hỏi: “Cậu còn muốn ăn gì khác nữa không?”

Chu Niệm Viễn lắc đầu: “Thôi bỏ đi, tôi thấy hơi mệt, muốn ngủ một chút.”

Quan Phán nhìn gương mặt mệt mỏi của anh, lòng càng đau hơn.

Đợi Chu Niệm Viễn nằm nghỉ xong, cậu liền lặng lẽ đi xuống lầu rồi đến phòng bếp.

Đầu bếp chính họ Lưu, mọi người luôn gọi là dì Lưu, là một người ngay thẳng bộc trực.

Quan Phán hỏi dì Lưu xem bà có thể giúp cậu làm vài món khai vị không.

Dì Lưu biết là cậu quan tâm Chu Niệm Viễn, nên rất vui vẻ mà nói: “Ngài Chu mấy năm gần đây rất ít khi mang bạn bè về nhà chơi... Ngài ấy thật sự rất xem trọng cậu.”

Quan Phán chỉ trầm mặc, không biết phải nói gì.

Cho dù Chu Niệm Viễn không thích kết bạn với người khác, nhưng anh lại thuộc gia đình quyền quý, làm sao mà lại không có bạn bè gì được.

Dì Lưu vừa cùng cậu nói chuyện phiếm vừa nấu một nồi cháo cải xanh cho Chu Niệm Viễn.

Cháo rất nhanh đã được nấu xong, bên trên còn thêm chút thị nạc băm, mùi rất thơm.

Quan Phán bưng cháo lên lầu.

Chu Niệm Viễn nhẹ nhàng nhìn cậu.

Quan Phán nhẹ giọng nói: “Là do dì Lưu làm đó.”

Chu Niệm Viễn ngồi dậy, nói: “Cổ tay tôi đau quá, cậu đút tôi ăn nhé.”

Quan Phán nghe vậy trợn to hai mắt nhìn anh.

Kỳ thật anh có thể kêu người giúp việc đến làm việc này nhưng khi hỏi thì Chu Niệm Viễn luôn một mực từ chối.

Chỉ có cậu là đáng thương, căng thẳng đến mức suýt làm đổ cháo đến mấy lần.

Chu Niệm Viễn thì lại tìm chủ đề khác để nói chuyện: “Vốn dĩ tôi muốn dắt cậu đi tham quan đây đó mà giờ với tình trạng như thế này thì chắc là không được rồi.”

Bản thân Quan Phán cũng đã chẳng kỳ vọng mấy gì việc này nên giờ cậu cũng chẳng thấy thất vọng.

Chu Niệm Viễn lại nói: “Ngày mai tôi cho người dẫn cậu rời đi.”

Quan Phán kinh ngạc ngẩng đầu.

Chỉ thấy đôi mắt Chu Niệm Viễn sâu đen trầm mặc, cũng chẳng thể nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Cậu chỉ có thể ngập ngừng nói: “Tôi...muốn ở lại đây chăm sóc cho cậu.”

Cho dù nói thế nào thì việc Chu Niệm Viễn bị thương là do cứu mạng cậu, cậu không thể rời bỏ anh mà đi trong lúc này được.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu trong phút chốc lại nói: “Không được... Cậu ở lại bên cạnh tôi không an toàn, những người kia sẽ tìm cách đối phó cậu.”

Quan Phán khẽ rử mi mắt.

Chu Niệm Viễn lại nhẹ giọng nói tiếp: “Cậu muốn ở lại thì chỉ có một cách, đó là cùng tôi kết hôn.”

6. Chương 6: Em Đồng Ý

Quan Phán tay cầm chặt muống cháo.

Ánh mắt của Chu Niệm Viễn nhìn cậu càng lúc càng sâu thẳm khiến cậu không dám nhìn anh.

Cuối cùng cậu chỉ có thể đáp lại: “Để cho tôi nghĩ một chút.”

Chu Niệm Viễn cũng chỉ có thể cười khổ: “Là tôi không tốt, bản thân tôi biết rõ đây là đồng bunn hôi tanh mà lại còn cố ý muốn kéo cậu theo với mình.”

Quan Phán nghe vậy liền lắc đầu.

Cậu làm sao mà không nguyện ý ở bên cạnh anh chứ, cho dù là núi đao biển lửa cậu đây cũng cam tâm tình nguyện mà đi theo anh.

Nhưng cậu lại không có lòng tin ở chính mình.

Cậu là một người yếu đuối, chỉ sợ khi đã hãm mình vào đồng bunn ấy cùng anh rồi đến giây phút quyết định cậu lại chẳng muốn rời đi nữa...

Thấy cậu không nói gì, Chu Niệm Viễn cũng không nhiều lời nữa.

Cả hai người đều rơi vào trầm mặc.

Quan Phán dứt Chu Niệm Viễn ăn xong cháo thì cũng quay về phòng mình nghỉ ngơi.

Cả một đêm thao thức.

Sáng hôm sau khi cậu thức dậy tinh thần không tốt lắm, vậy mà hôm nay Cổ Cầm lại đến.

Bà cố tình đến tìm cậu: “Nói chuyện với tôi một chút.”

Quan Phán cũng không thể từ chối.

Cổ Cầm nói ngay vào vấn đề chính: “Cậu không thích hợp với Niệm Viễn.”

Quan Phán nhìn bà rồi nhẹ giọng trả lời: “Thưa dì, dì đã qua thăm Niệm Viễn chưa?”

Chu Niệm Viễn ngày hôm qua bị thương vậy mà Cổ Cầm hôm nay mới đến.

Cổ Cầm nheo mắt lại, nói: “Cậu đừng cố ý đổi đề tài.”

Quan Phán nghe vậy cũng chỉ biết cúi đầu im lặng.

Cậu cảm thấy Chu Niệm Viễn rất đáng thương, xung quanh chẳng có lấy một người thân thật lòng quan tâm đến anh cả.

Cổ Cầm khoanh hai tay trước ngực, từ trên xuống dưới đánh giá cậu một phen, rồi nói: “Cậu biết không, người thích Chu Niệm Viễn, muốn được gả vào Chu gia nhiều đến mức đêm không xuể, cậu là người có tiêu chuẩn kém nhất.”

Quan Phán lặng lẽ mà nghe, vẫn như cũ không nói gì cả.

Nói xong bà quay người bước đi, chân mang giày cao gót dẫm từng bước mạnh mẽ về phía phòng ngủ của Chu Niệm Viễn.

Quan Phán đứng bất động tại chỗ.

Không lâu sau lại nghe thấy âm thanh sắc bén của Cổ Cầm truyền ra từ phòng của Chu Niệm Viễn: “Con nghĩ là mẹ không biết con tính làm gì sao, nói cho con biết, chuyện này mẹ tuyệt đối không đồng ý.”

Chu Niệm Viễn dường như đang nói gì đó, lại dường như cái gì cũng không nói.

Quan Phán đứng bên ngoài nên cũng không nghe rõ.

Rất nhanh sau đó Cổ Cầm buồn bực mà bước ra khỏi phòng.

Thấy Quan Phán còn đứng trước cửa, bà lạnh lùng nói: “Cậu ngày hôm nay liền rời đi đi, tôi sẽ cho người hộ tống cậu ra sân bay.”

Quan Phán ngừng một chút rồi nói: “Xin lỗi thưa gì, con sẽ ở lại.”

Cổ Cầm kinh ngạc nhìn cậu.

Có lẽ do bà chưa bao giờ nghĩ sẽ bị cậu phản bác lại.

Bà nhếch mi khinh thường: “Cho dù cậu có dồn tâm ý vào nó, thì con trai tôi cũng sẽ không thích cậu đâu.”

Quan Phán trầm mặc một chút rồi nói: “Thưa dì, nếu như dì thật sự yêu thương Niệm Viễn, thì nên ủng hộ cậu ấy, cậu ấy hiện tại đang trong lúc khó khăn...”

Cổ Cầm chặn ngang lời cậu: “Sống rất khó khăn?”

Quan Phán gật đầu.

Cổ Cầm dường như đã hiểu ra chuyện gì đó, bà khẽ quay đầu nhìn về phía phòng ngủ một cái, cười mỉa mai nói: “Thì ra là thế.”

Trên mặt bà là sự chế nhạo không hề có ý che giấu.

Quan Phán âm thầm nhíu mày.

Nhưng có lẽ đây là chuyện riêng giữa hai mẹ con họ, cậu cũng chẳng thể nhiều lời.

Cổ Cầm liếc nhìn cậu một cái rồi nói: “Tôi khuyên cậu tốt nhất nên sớm rời đi, đừng tự dìm mình trong hồ nước đục này, thằng con trai của tôi rất lợi hại, không phải chỉ với mình cậu là có thể điều khiển được nó.”

Quan Phán lại nhắm mắt, nói cũng không nói.

Cổ Cầm có cảm giác bản thân đang lăm nhăm với một khúc gỗ, rất là nhàm chán vì thế nói xong bà liền xoay người rời đi.

Quan Phán đứng trên hành lang một lúc sau đó mới nhẹ nhàng gõ cánh cửa không được khép kín này giờ.

Thanh âm khàn khàn của Chu Niệm Viễn truyền lại: “Mời vào.”

Quan Phán bước vào, nhìn anh rồi hỏi: “Cậu có cảm thấy khá hơn không?”

Chu Niệm Viễn khẽ gật đầu: “Vị trí bị thương cũng không phải chỗ quá nguy hiểm, cậu không cần phải lo lắng.”

Quan Phán khẽ “Ừ” một tiếng rồi ngồi lại bên mép giường.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu.

Cậu khẽ mím môi một cái, lúc muốn nói chuyện thì y tá lại bước vào để thay thuốc cho Chu Niệm Viễn, cậu lại im lặng.

Chu Niệm Viễn sợ cậu buồn chán, cố ý tìm một đề tài nói chuyện: “Ăn sáng chưa?”

Quan Phán lắc đầu.

Chu Niệm Viễn lại ôn nhu: “Vậy cậu đi ăn sáng trước đi.”

Quan Phán nghĩ một chút liền đứng dậy.

Đi đến cửa cậu lại quay lại nhìn, xung quanh Chu Niệm Viễn đầy y tá và người giúp việc nhưng tuyệt đối không có lấy một người thân nào.

Cậu khẽ thở dài.

Ăn xong bữa sáng liền thấy Hạ Cảnh đứng trong phòng ăn chờ, nhìn cậu nghiêm nghị nói: “Anh Chu có dặn, muốn tôi dẫn cậu đi chơi.”

Lúc này Chu Niệm Viễn cũng không nhắc đến vấn đề này.

Quan Phán do dự một chút: “Hôm nay nóng lắm, tôi không muốn ra ngoài.”

Hạ Cảnh nói: “Vậy không biết cậu Quan có chuyện gì muốn làm không, để tôi giúp cậu.”

Quan Phán lắc đầu: “Cậu bận việc thì cứ đi xử lý đi, không cần phải lo lắng cho tôi.”

Hạ Cảnh cười nói: “Có phải cậu đang lo cho anh Vương không?”

Quan Phán cũng không phủ nhận.

Hạ Cảnh nói tiếp: “Tôi ở bên cạnh anh Chu đã nhiều năm, kẻ muốn nịnh bợ anh ấy nhiều như cá dưới sông, ai cũng có mục đích riêng của họ, chỉ có cậu là thật lòng quan tâm cho anh ấy.”

Đây không phải là lần đầu cậu ta nói những lời này.

Từ ngày đầu tiên, cậu đã cảm thấy mối quan hệ giữa Quan Phán và Chu Niệm Viễn rất tốt.

Quan Phán ngược lại có chút ngỡ ngàng, cậu chỉ cảm thấy mình và Chu Niệm Viễn là những người bạn cũ của nhau, nhưng không phải là bạn tốt.

Hạ Cảnh nói: “Cậu nên ở cạnh anh Chu nhiều hơn, anh ấy nhất định rất thích.”

Quan Phán nhẹ giọng đồng ý.

Hạ Cảnh bắt động thanh sắc mà nhìn Quan Phán.

Nhìn thế nào thì Quan Phán cũng là một nhìn chất phác thật thà, lớn lên cũng chỉ bình thường.

Khẩu vị của Chu Niệm Viễn đúng là có chút đặc biệt rồi.

Hạ Cảnh trầm nghĩ, sau đó cùng Quan Phán đi đến phòng của Chu Niệm Viễn.

Lúc này Chu Niệm Viễn cũng đã thay thuốc xong.

Hạ Cảnh báo lại ý của Quan Phán cho Chu Niệm Viễn.

Chu Niệm Viễn nói: “Ban ngày đúng thật là rất nóng, là do tôi suy nghĩ không chu đáo, vậy cậu buổi tối đưa Phán ra bờ sông ngắm cảnh đi.”

Quan Phán nghe vậy vội vàng xua tay: “Không cần đâu.”

Cậu vốn dĩ chỉ thích ở trong nhà, không thích những nơi quá ồn ào náo nhiệt.

Chu Niệm Viễn biết rõ điều này, nên cũng không miễn cưỡng cậu.

Sau đó Hạ Cảnh lại báo cáo lại tình hình của công ty cho Chu Niệm Viễn.

Quan Phán nghe một chút lại phát hiện tất cả những gì Hạ Cảnh nói này giờ đều là bí mật của Chu gia.

Cậu ngồi một lúc liền thấy bất an, bèn tìm cách rời đi.

Chu Niệm Viễn lại đột nhiên gọi cậu: “Phán, tôi muốn uống nước.”

Quan Phán muốn đi cũng không được nữa, chỉ có thể lẳng lặng đi rót nước.

Cậu đem nước đưa cho Chu Niệm Viễn.

Chu Niệm Viễn không nhận, chỉ nhìn cậu.

Quan Phán do dự vài giây, mới hiểu ý, anh đây là đang muốn cậu chăm anh uống nước.

Cậu cũng chỉ đành rủ mắt làm theo.

Hạ Cảnh cũng đã ngừng nói từ lâu, chăm chăm nhìn động tác của cậu.

Chu Niệm Viễn thản nhiên liếc mắt qua.

Hạ Cảnh mắt khê giật vài cái, tiếp tục báo cáo.

Quan Phán đến cuối cùng vẫn bị ép nghe hết bí mật của Chu gia.

Ông nội của Chu Niệm Viễn có ba người vợ, bà nội của anh là vợ cả, từ sớm đã không được yêu thương.

Mà có thể vì lý do này mà Chu Niệm Viễn mới có được cái chức vị gia chủ nhà họ Chu, các bà vợ lẽ khác thấy vậy đều không vừa lòng.

Đặc biệt là bà ba, ý vào việc còn trẻ xinh đẹp, không ít lần ở trước mặt ông nội Chu giựt dây kiếm chuyện.

Bà nội của Chu Niệm Viễn thì luôn ủng hộ cậu, lại thêm vị trí bà cả, quyền lợi luôn hơn người khác, nhưng Cổ Cầm lại không tin tưởng bà, lúc nào cũng cho rằng vị trí của bà sẽ có ngày bị lật đổ.

Quan Phán nghe xong về mấy mối quan hệ lằng nhằng này lại bắt đầu cảm thán.

Chỉ thấy Chu Niệm Viễn càng tội hơn, xung quanh chẳng có lấy một người đáng tin.

Còn mẹ ruột của anh, Cổ Cầm thì lại là một người không thể dựa dẫm vào, trong mắt bà chỉ có quyền lực, căn bản là không hề quan tâm đến anh.

Hạ Cảnh sau khi báo cáo xong liền lập tức rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Quan Phán và Chu Niệm Viễn.

Lúc này mặt trời đã sớm lên cao, từng tia nắng xuyên qua cửa sổ rọi vào căn phòng.

Quan Phán thấp giọng nói: “Kết hôn... có thời hạn không?”

Chu Niệm Viễn ngược mắt nhìn cậu.

Giọng Chu Niệm Viễn vô cùng dịu dàng: “Tối thiểu là hai năm, tôi cần thời gian để ổn định lại Chu gia.”

Quan Phán yên lặng suy nghĩ, hai năm thôi mà, cũng chẳng tính là dài.

Cậu đã yêu thầm Chu Niệm Viễn cả mười năm, giờ thêm vào hai năm có là gì đâu.

Hướng chi cậu cùng đi với Chu Niệm Viễn một đoạn đường thanh xuân, cũng xem như là cho nửa đời sau của cậu một chút hồi ức tốt đẹp.

Cậu đáp: “Tôi hiểu rồi.”

Chu Niệm Viễn im lặng nhìn cậu.

Quan Phán lại nói: “Tôi đồng ý cùng cậu kết hôn giả.”

Đây là quyết định cuối cùng sau khi đã suy nghĩ kỹ lưỡng của cậu.

Chu Niệm Viễn biết cậu là một người nói được làm được vì thể chậm rãi nở nụ cười: “Phán, cảm ơn cậu.”

7. Chương 7: Người Quen Cũ

Quan Phán lắc đầu.

Chuyện này có gì hay mà cảm ơn cơ chứ, chính cậu cũng có tư lợi riêng.

Chu Niệm Viễn nói: “Hôn lễ nên nhanh chóng được tổ chức, cậu yên tâm, vết thương của tôi không có gì quan trọng.”

Quan Phán kinh ngạc khi thấy Chu Niệm Viễn gấp gấp như thế.

Nhưng nghĩ đến việc người nhà họ Chu ép anh phải kết hôn, cậu liền hiểu rõ: “Tôi không có ý kiến.”

Chu Niệm Viễn nhìn cậu sau đó lại nói: “Cám ơn.”

Quan Phán nhìn anh cười.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu chăm chăm vài giây, sau đó anh cũng cười: “Cậu kêu Hạ Cảnh quay lại đây.”

Quan Phán có chút không hiểu.

Chu Niệm Viễn nói: “Chúng ta cho dù là kết hôn giả, cũng cần phải viết rõ một vài chuyện.”

Quan Phán ngẩn người, lập tức liền đoán được, đại khái chắc là muốn cậu ký hợp đồng tiền hôn nhân đây mà.

Mặc dù cậu cảm thấy không có gì quan trọng nhưng nếu dính dáng đến chuyện tiền bạc, tài sản của Chu gia thì tốt nhất là nên cẩn thận.

Xe của Hạ Cảnh vừa rời đi chưa bao lâu lại nhận được cuộc gọi, cậu nghi ngờ mà quay lại biệt thự.

Chu Niệm Viễn sau khi thấy Hạ Cảnh quay lại liền nói: “Tôi với Phán dự định sẽ mau chóng kết hôn, cậu mau đi thu xếp đi.”

Hạ Cảnh nghe xong không khỏi liếc nhìn Quan Phán.

Quan Phán chỉ yên tĩnh ngồi trên giường, sắc mặt không có gì thay đổi, nhưng vẫn nhìn ra được cậu có chút khó chịu.

Hạ Cảnh âm thầm ở trong lòng gờn ngón tay cái cho ông chủ của mình, chỉ mới qua có vài ngày mà đã có thể khiến cho Quan Phán cam tâm tình nguyện đồng ý.

Cậu làm bộ suy nghĩ một chút, lại nói: “Tháng sau có một ngày cực tốt, anh thấy có được không?”

Tiếp sau đó là việc Hạ Cảnh phải liên tục bảo đảm, nhất định trong khoảng thời gian ngắn nhất sắp xếp tốt mọi chuyện.

Chu Niệm Viễn nói: “Vậy quyết định chọn tháng sau đi.”

Hai người kẻ tung người hứng, cứ như vậy đem hôn lễ định vào tháng sau tổ chức.

Suốt cả quá trình Quan Phán cũng chỉ biết ngồi nghe thôi.

Thật ra cậu cũng chẳng có ý kiến nào khác.

Mặc dù thời gian có chút gấp gáp nhưng do Chu Niệm Viễn bị ép bức quá nhiều nên cậu cũng có thể hiểu được.

Huống chi bọn họ cũng chỉ là kết hôn giả, cái việc tổ chức đám cưới này cũng chẳng quan trọng gì.

Chu Niệm Viễn nói với Hạ Cảnh: “Gọi luật sư đến đây.”

Không lâu sau, một đoàn luật sư tiến vào phòng.

Đứng đầu là một người trẻ tuổi mang mắt kính, tên là Dương Nhất Phàm, là con trai của quản gia Dương, anh ta hiện tại đang là luật sư riêng của Chu Niệm Viễn, là người đại diện của anh chuyên xử lý các việc riêng bên ngoài.

Anh ta đặt vài xấp văn kiện trên bàn, nói: “Tôi đã soạn xong hợp đồng rồi, mời ngài xem qua.”

Chu Niệm Viễn “Ừm” một tiếng, sau đó đưa một phần tài liệu cho Quan Phán.

Quan Phán nhìn anh.

Anh chỉ nhẹ nhàng nói: “Đây là hợp đồng tiền hôn nhân của chúng ta, cậu xem xem có cần bổ sung thêm gì không?”

Quan Phán “A” một tiếng.

Cái này giống với việc mà cậu đã dự đoán, cậu cuối đầu đọc sơ lược qua nội dung, đang định ký tên thì lại phát hiện ra đằng sau là phụ lục chuyển giao tài sản.

Cậu vô cùng kinh ngạc, mở ra xem kỹ thì phát hiện ra đó là giấy tờ chuyển nhượng tài sản.

Chu Niệm Viễn để lại rất nhiều thứ cho cậu, có tiền bạc trang sức, tài sản cố định, bao gồm nông trường và hòn đảo nhỏ bên biển, thậm chí còn có cả cổ phần của Chu gia.

Cậu đọc xong mà ngẩn người.

Giọng Chu Niệm Viễn dịu dàng: “Mấy cái sản nghiệp này, Tiểu Dương sẽ giúp cậu quản lý, cậu không cần lo gì đâu.”

Quan Phán ngẩng đầu nhìn anh, thần sắc phức tạp.

Qua một lúc, cậu mới mở miệng: “Tôi có thể cùng cậu nói chuyện riêng một lúc được không?”

Chu Niệm Viễn gật đầu.

Hạ Cảnh cùng luật sư Dương và các người khác sau khi nghe vậy liền tự động rời đi.

Quan Phán nói: “Những thứ này quá quý giá rồi, tôi không thể nhận được.”

Trang sức cùng tiền mặt, đều không thể đoán chính xác giá cả được, cậu thấy bất an lắm.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu rồi khẽ cười: “Cậu không cần phải mang tâm lý chịu trách nhiệm đâu, cậu giúp tôi một việc lớn như vậy, mấy món đồ nhỏ nhất này có đáng là bao. Cậu cứ yên tâm đi, cho dù hai năm sau có xảy ra bất cứ chuyện gì thì mấy món tài sản này đều đã chuyển qua tên cậu, không ai có quyền lấy lại cả.”

Từ nhỏ đến nay mấy cái chuyện biện luận lý lẽ này nọ không phải là sở trường của Quan Phán, cậu biết bản thân mình nói không lại Chu Niệm Viễn, chỉ có thể im lặng lắng đầu.

Chu Niệm Viễn lại nói tiếp: “Thật ra tôi cũng chỉ là đang đề phòng thôi, nếu sau này tôi có thất bại thì cậu dùng những thứ này nuôi tôi cũng được mà.”

Quan Phán nghi ngờ mà nhìn anh.

Cậu có cảm giác Chu Niệm Viễn đang dỗ cậu, nhưng... chắc là không có khả năng này đâu...

Quan Phán lại rơi vào trầm mặc.

Cậu rất muốn nói rằng cho dù không có đồng tài sản kia cậu vẫn sẽ nuôi anh.

Nhưng suy đi nghĩ lại, chút tiền lương ít ỏi của cậu còn không đủ một bữa ăn của Chu Niệm Viễn, càng nghĩ lại càng buồn.

Chu Niệm Viễn dịu dàng mà nhìn Quan Phán, cũng chẳng thúc ép cậu phải nhanh chấp nhận.

Quan Phán đối diện đường nhìn của anh, vẫn là do dự không quyết định được.

Cuối cùng vì nghĩ đây là cách cứu cánh cuối cùng của Chu Niệm Viễn nên cậu mới ngoan ngoãn gật đầu.

Khóe môi Chu Niệm Viễn khẽ mỉm, anh nói: “Cậu có yêu cầu gì thì cứ nói ra, tôi sẽ kêu Tiểu Dương viết vào trong hợp đồng.”

Quan Phán lắc đầu.

Chu Niệm Viễn đột nhiên xò tay ra nắm chặt lấy cổ tay của Quan Phán: “Tôi nhất định sẽ đối xử tốt với em.”

[Cáo bắt đầu đối xứng hô cho hai người thành anh – em hoặc tôi – em từ đây nhé, cảm ơn mọi người]

Quan Phán chỉ im lặng.

Cậu cảm thấy những lời này của Chu Niệm Viễn có chút kỳ lạ khiến cậu không biết phải trả lời như thế nào.

Chu Niệm Viễn lại tiếp tục nói: “Trong thời gian kết hôn, anh sẽ luôn chung thủy với em, sẽ làm tròn trách nhiệm của một người chồng.”

Quan Phán càng nghe càng cảm thấy kỳ quái.

Cậu mở miệng muốn nói gì đó nhưng trong đầu chỉ có một mảng trống rỗng.

Chu Niệm Viễn buông tay cậu ra, khẽ cười: “Em có gì muốn nói với anh không?”

“Tôi...”

“Gọi lại đi, chúng ta nên thay đổi xưng hô chứ!” Chu Niệm Viễn cười cười.

Quan Phán suy nghĩ một lúc lâu.

Qua một lúc, cậu nói: “Tôi... em muốn tìm một thầy giáo dạy em một vài chiêu thức phòng thân.”

Cứ xem như là giúp cậu phản ứng nhanh nhạy hơn cũng tốt, cậu không muốn lần sau khi gặp phải cảnh tập kích như thế này vẫn là để Chu Niệm Viễn cứu cậu.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu chăm chú, âm thanh dịu dàng nói: “Được.”

Anh lại hỏi cậu có còn yêu cầu nào khác nữa không.

Quan Phán bây giờ chỉ muốn tập luyện thật tốt nên chẳng nghĩ thêm gì khác.

Chu Niệm Viễn nói tiếp: “Để anh gọi A Cảnh và Tiểu Dương vào đây, em cứ ký hợp đồng này trước đi.”

Quan Phán gật đầu.

Nhưng số tài sản này cậu không cần.

Hai năm sau, khi cuộc hôn nhân của cả hai đã kết thúc, cho dù Chu Niệm Viễn lúc ấy thành công hay thất bại, cậu cũng sẽ đem số tài sản này trả lại hết.

Sau khi ký hợp đồng xong, Hạ Cảnh và luật sư Dương liền chúc mừng cả hai rồi rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Chu Niệm Viễn lên tiếng: “Mấy ngày nay làm phiền em chăm sóc anh.”

Quan Phán chỉ im lặng.

Mặc dù cậu không biết cách chăm sóc người bệnh nhưng cậu có thể học.

Chu Niệm Viễn cười nói: “Anh không quen có người lạ ở xung quanh, nhưng em thì không giống như thế, chúng ta đã là bạn tốt nhiều năm của nhau, hơn nữa em còn sắp trở thành bạn đời của anh, anh không có gì để mà không quen với việc này.”

Nghe đến hai chữ bạn đời, Quan Phán ngẩn người.

Chu Niệm Viễn lại chuyển đề tài, anh nói: “Sắp trưa rồi, em đi ăn cơm đi, anh có kêu chú Dương có tìm một đầu bếp người Phúc Kiến đến làm cơm, anh nghĩ em nhất định sẽ thích.”

Quan Phán hồi thần, cậu có chút cảm động.

Trước đây Chu Niệm Viễn vẫn luôn cẩn thận tỉ mỉ như thế, ngày ấy anh chưa bao giờ khoe khoang bản thân mình, ngay cả mời cậu ăn cơm cũng mời đến căn tin, thỉnh thoảng mời cậu đến vài chỗ cao cấp thì anh sẽ nói rõ trước với cậu.

Cậu trầm nghĩ, bản thân mình làm sao có thể không thích một người như vậy được.

Nếu không nói đến gia thế, Chu Niệm Viễn đã là một người đàn ông vô cùng có sức hấp dẫn.

Sau khi Quan Phán rời đi, Chu Niệm Viễn liền nhận được cuộc gọi của người bạn tốt Cố Cảnh Thâm.

Cố Cảnh Thâm vừa mở lời liền chất vấn: “Sao lại không cho chúng tôi đến thăm cậu?”

Chu Niệm Viễn đáp: “Vẫn chưa đến lúc.”

Cố Cảnh Lâm hừ lạnh: “Cậu bây giờ đã nắm toàn quyền trong nhà rồi, còn cần phải lo lắng cái gì nữa?”

Chu Niệm Viễn chậm rãi nhàn nhã mà đáp: “Đương nhiên là chuyện đại sự của đời người, tôi đây muốn kết hôn rồi.”

Cố Cảnh Thâm ở bên kia im lặng vài giây, sau đó giọng của anh trở nên nghiêm túc hơn: “Có phải là kết hôn cùng bạn gái trước kia của cậu không? Tôi nghe nói cô ta về nước rồi... cô ta quay lại tìm cậu sao? Cậu trở thành người đứng đầu Chu gia, bọn họ quay lại tìm cậu chủ yếu là muốn tài sản, cậu đừng có dại dột mà dây vào.”

Chu Niệm Viễn bật cười: “Không phải là cô ta.”

Cố Cảnh Thâm không tin: “Cậu cả nửa năm nay không cặp kè ai, có biết bao cô thầm thương trộm nhớ, lại có biết bao gia đình giàu có muốn kết thân cùng, cậu đều từ chối hết, mọi người đang đồn ầm lên là cậu vì cô ta mà thủ thân như ngọc kia.”

Chu Niệm Viễn nói: “Không hề liên quan gì đến cô ấy cả.”

Cố Cảnh Thâm hoài nghi hỏi: “Cậu thật sự tìm người mới sao?”

Chu Niệm Viễn nghĩ đến Quan Phán, mỉm cười nói: “Không phải người mới, là người quen cũ.”

Cố Cảnh Thâm a lên một tiếng: “Cậu ở chỗ nào có người cũ, mấy năm nay đều chỉ có một người bạn gái trước đây vậy mà cô ta còn nhẫn tâm vứt bỏ cậu.”

Chu Niệm Viễn: “...”

Cố Cảnh Thâm thấy anh im lặng, qua một lúc liền nghiêm giọng nói: “Cậu là đang nói thật?”

Chu Niệm Viễn khéo môi khẽ nhếch: “Đương nhiên.”

Cố Cảnh Thâm nghe ra được sự vui mừng trong giọng nói của Chu Niệm Viễn, kinh ngạc nói: “Xem ra đúng là như vậy rồi...”

Chu Niệm Viễn cũng không muốn nói nhiều nữa.

Cố Cảnh Thâm phấn khởi nói: “Ngày mai tôi cùng với bọn lão Từ đến thăm cậu nhé.”

Chu Niệm Viễn vội vàng ngăn cản: “Ráng đợi thêm một khoảng thời gian nữa, khi nào thời gian chín mùi, tôi sẽ giới thiệu cậu ấy cho mọi người.”

Cố Cảnh Thâm bĩu môi, chuyện này nhất định không đơn giản.

Đáng tiếc Chu Niệm Viễn lại là người tài giỏi giữ chuyện nhất trong nhóm, cậu ta mà đã không muốn nói rồi thì đồ ai có thể thăm dò gì được.

Chu Niệm Viễn tắt điện thoại, nhẹ nhàng vuốt màn hình, không biết đang nghĩ gì mà nụ cười trên môi càng lúc càng đậm.

8. Chương 8: Đi Tắm

Những chuyện tiếp theo cũng không khác ngày thường là bao.

Bữa trưa và bữa tối của Chu Niệm Viễn đều do Quan Phán dứt cho.

Quan Phán tự mình ăn cơm thì rất nhanh nhưng khi dứt cơm cho Chu Niệm Viễn thì nhẫn nại vô cùng.

Cậu ngày trước lúc quay về quê có từng chăm qua mấy đứa nhỏ của anh trai, cũng được xem là có kinh nghiệm.

Điều mắc cười nhất là, cậu thật sự xem Chu Niệm Viễn như một đứa trẻ, có đôi lúc sẽ “A” một tiếng để dụ Chu Niệm Viễn ăn cơm.

Chu Niệm Viễn thấy việc này vô cùng mắc cười, nhưng anh không hề nhắc cậu mà còn phối hợp với cậu đến cùng.

Chú Dương cũng có vài lần ghé qua, thấy hai người hòa hợp đến vậy cũng không khỏi cười trộm.

Chú còn nhắc Quan Phán không nên bật điều hòa không ngừng trong phòng, đôi lúc nên mở cửa sổ cho thoáng khí.

Phải nhớ bật máy hút ẩm trong phòng nữa.

Mặc dù mấy việc vặt vãnh này bình thường đều do người giúp việc làm nhưng Chu Niệm Viễn lại không thích có người lạ ra vào trong phòng mình nên chú Dương cũng chỉ có thể nhờ Quan Phán giúp đỡ.

Quan Phán chưa từng chú ý đến mấy vấn đề nhỏ này, cậu cứ cho rằng mình đã chăm sóc Chu Niệm Viễn rất tốt rồi nhưng đến bây giờ cậu mới phát hiện những việc bản thân mình cần phải học còn rất nhiều.

Buổi tối Quan Phán còn ngồi chung với Chu Niệm Viễn rất lâu.

Cậu nói rất ít, lâu lâu mới hỏi Chu Niệm Viễn vài câu như vết thương có còn đau không, có muốn nước không.

Nhìn vào là biết ngay cậu chưa từng có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh.

Chu Niệm Viễn cũng không để ý, rất bình tĩnh mà bắt chuyện với Quan Phán.

Quan Phán cũng chỉ biết nói về công việc của mình.

Cay đắng đương nhiên là không thể thiếu, nắng chói chang vẫn phải ra công trường đo trắc địa, sau khi mưa ngớt là bùn lầy đầy đường, giày và ống quần đều bê bết lấm lem bùn đất, cậu cũng phải đi làm.

Nhưng Quan Phán trời sinh tính tình đã rất ôn hòa.

Hồi tưởng lại cho dù có cực khổ đến như thế nào, cậu cũng chỉ nói vài câu cho qua, không muốn nhiều lời, lại càng không có than khổ.

Chu Niệm Viễn chỉ im lặng mà nghe, ngẫu nhiên sẽ quét mắt nhìn cậu nhưng lại không thấy được sắc mặt cậu biểu hiện ra sao.

Hai người nói chuyện đến tận tối, phải đợi đến khi có y tá vào thay thuốc cho Chu Niệm Viễn cả hai mới ngừng lại.

Quan Phán nhìn đồng hồ, vậy mà gần mười giờ tối rồi, cũng đến lúc đi ngủ.

Đợi cho y tá thay thuốc xong, cậu liền đứng dậy nói chúc ngủ ngon với Chu Niệm Viễn.

Chu Niệm Viễn lại nói với cậu: “Anh rất muốn tắm, em giúp anh nhé.”

Quan Phán sửng sốt.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu đầy mong đợi.

Quan Phán chần chờ nói: “Em sợ sẽ khiến miệng vết thương của anh nghiêm trọng hơn... để em đi gọi người làm tới...”

Chu Niệm Viễn cười lắc đầu: “Chúng ta sắp kết hôn với nhau rồi, sau này cả hai sẽ phải chăm sóc lẫn nhau, bây giờ nên tập từ từ là vừa.”

Quan Phán có chút không xác định mà nhìn về phía Chu Niệm Viễn.

Bọn họ chỉ là kết hôn giả, lẽ nào cũng phải sống thật như các cặp vợ chồng chính thức?

Chu Niệm Viễn nhẹ giọng hỏi: “Em không muốn sao?”

Quan Phán nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, nhất thời nói không ra lời.

Cuối cùng cậu cũng đành thỏa hiệp dìu anh vào phòng tắm.

Chu Niệm Viễn cởi hết chỉ chừa lại một cái quần con trên người.

Quan Phán liền không dám nhìn thẳng.

Cậu không phải là một người quá mẫn cảm, cũng không phải bẩm sinh đã là người đồng tính, cậu đối với mấy người đàn ông khác cũng chẳng có hứng thú gì, cũng không thích đi ngắm nhía thân thể của người đàn ông khác.

Nhưng cậu thích Chu Niệm Viễn, tất cả mọi thứ của Chu Niệm Viễn đều khiến cậu bị mê hoặc.

Huống hồ thân hình của Chu Niệm Viễn lại đẹp như vậy.

Lúc cậu chà lưng cho Chu Niệm Viễn, khi đụng vào từng sợi cơ thịt đã được buông lỏng của anh liền đỏ hết mặt.

Cuối cùng chỉ còn chừa lại một chỗ, Quan Phán chỉ có thể lí nhí mở miệng: “Anh... anh tự mình xử lý đi... em ra bên ngoài chờ anh...”

Cậu cầm khăn tắm nhét vào trong tay Chu Niệm Viễn, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Chu Niệm Viễn ngay lập tức liền vươn tay ra nắm lấy cổ tay cậu.

Bàn tay hai người chạm vào nhau, lòng bàn tay ẩm ướt, trái tim Quan Phán chấn động.

Cậu không có dũng khí nhìn Chu Niệm Viễn, cậu chỉ đành ấp úng nói: “Sao... sao vậy...”

Chu Niệm Viễn nhẹ nhàng buông tay cậu ra, giọng anh khàn khàn: “Anh chỉ còn một tay không bị thương nên mặc quần áo hơi bất tiện, đợi một chút em quay lại giúp anh mặc đồ có được không?”

Thì ra chỉ là muốn cậu mặc đồ dùm anh.

Quan Phán liền gạt đầu sau đó vội vàng rời khỏi nhà tắm.

Cậu đứng trước cửa, cố gắng bình ổn lại trái tim đang loạn nhịp của mình.

Tiếng xả nước trong phòng khiến đầu óc cậu quay cuồng.

Cậu đột nhiên rất muốn hút thuốc.

Khi còn làm ở công trường, đôi lúc cậu cũng phải theo lãnh đạo đi tiếp khách, bởi vậy cậu cũng biết hút thuốc uống rượu, nhưng bình thường cậu cũng không phải nghiện hai thứ này cho nên trên người cậu chẳng bao giờ mang theo thuốc lá.

Cậu cũng không muốn phiền người khác đi mua giúp cậu, cuối cùng cậu cũng chỉ đành ra sân thượng đứng một lúc, để cho gió đêm thổi tắt đi cái ngọn lửa hừng hực trong lòng cậu lúc này.

Đợi đến khi cậu quay lại thì Chu Niệm Viễn cũng mới tắm xong.

Quan Phán không dám trộm nhìn cơ thể của anh nữa, cứ cầm bộ đồ ngủ mà bao hết người anh lại.

Trên quần áo của Chu Niệm Viễn có mùi gỗ đàn hương nhẹ nhàng.

Quan Phán rất thích mùi ấy.

Cậu dìu anh về lại giường, đợi đến khi anh ngủ rồi cậu mới rời đi.

Đợi đến khi cậu quay về phòng thì lại phát hiện toàn bộ quần áo cùng vật dụng cá nhân của mình đều biến mất.

Trong lúc đang kinh ngạc, chú Dương đã đứng trước phòng gỗ cửa, ông cười rồi giải thích với cậu: “Hành lý của cậu đều được chuyển hết sang phòng của cậu chủ rồi ạ.”

Quan Phán kinh ngạc không thôi.

Chú Dương nói tiếp: “Cậu và cậu chủ đã là vợ chồng của nhau rồi, theo lí thì nên ở chung phòng mới đúng.”

Quan Phán đứng ngốc ra.

Mất cả nửa ngày cậu mới khó khăn mở miệng nói: “Tôi có thể không chuyển đồ...”

Chú Dương lại cười nói: “Cái này là do cậu chủ phân phó, nếu như cậu không muốn thì có thể trực tiếp đi tìm cậu chủ nói chuyện.”

Quan Phán: “...”

Cậu không phải là không muốn, chỉ là... cảm thấy rất không tự nhiên...

Cuối cùng cậu cũng chẳng có gan mà đi tìm Chu Niệm Viễn lý luận, chỉ có thể ngoan ngoãn mà bước vào phòng ngủ của anh.

Lúc Chu Niệm Viễn bị thương thì anh nằm tĩnh dưỡng trong căn phòng nhỏ phía sau hậu viện.

Còn căn phòng này mới là phòng ngủ chính của anh.

Căn phòng rất lớn, bài trí trông vô cùng ấm cúng, trên tường treo rất nhiều mấy bức hình cũ.

Quan Phán chậm chạp lướt qua chúng, lại phát hiện trong số đó có hình của Chu Niệm Viễn lúc còn học tiểu học.

Cậu nhớ lúc ấy Chu Niệm Viễn trông trắng trắng tròn tròn, lại còn mập mập rất dễ thương, đúng kiểu mà các cô nữ sinh yêu thích.

Khi anh học trung học và cao trung thì đã bắt đầu thay đổi, dần dần trở nên đẹp trai hơn, chỉ đáng tiếc quãng thời gian ấy cậu lại không có mặt bên cạnh anh.

Sau cùng là mấy bức chụp hồi đại học, Quan Phán vô tình lại thấy được có vài tấm anh và cậu chụp chung.

Khi ấy cậu đeo mắt kính, nhìn khù khờ như một đứa một sách, còn Chu Niệm Viễn lại phong độ ngời ngời, luôn luôn rạng rỡ.

Quan Phán nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Chu Niệm Viễn trong ảnh, đáy lòng có muôn vàn loại xúc động không nói nên lời.

Kỳ thật ngay từ lúc đầu cậu và Chu Niệm Viễn đã định trước là sẽ cách biệt một trời một vực.

Cậu xem tiếp những bức phía sau thì lại nhìn thấy là ảnh Chu Niệm Viễn chụp chung với một nữ sinh khác.

Quan Phán biết rõ người này là ai, cô là bạn gái trước đây của Chu Niệm Viễn – Văn Nhã Ni.

Năm đó cậu cũng đã từng gặp qua cô, cô là một người xinh đẹp quyến rũ, gia thế khủng, rất xứng đôi với anh.

Chu Niệm Viễn lưu giữ lại nhìn hình ảnh của hai người đến vậy chứng tỏ anh còn nhớ thương cô ấy rất nhiều.

Quan Phán lặng yên nhìn mấy bức hình một lúc, trong lòng cậu cũng không rõ là có tư vị gì.

Cậu cũng chẳng thể lý giải được tại sao Văn Nhã Ni lại có thể dễ dàng bỏ rơi Chu Niệm Viễn đến vậy.

Cho dù là bị gia đình ngăn cấm, cô vẫn có thể đấu tranh lại được.

Nhưng lập tức Quan Phán lại nghĩ đến việc bản thân thích anh lâu như vậy mà còn không dám tỏ tình thì lấy tư cách gì trách móc người khác.

Tối hôm ấy cậu lại nằm mơ.

Trong giấc mơ đã là hai năm sau khi kết hôn, lúc ấy Chu Niệm Viễn cũng đã ổn định được vị thế gia chủ của mình.

Sau đó anh tái hợp lại với bạn gái cũ của mình, cả hai cùng nắm tay nhau mà đưa thiệp mời cho cậu.

Cậu còn nghe được rõ ràng lời mà anh nói: “Cảm ơn cậu đã giúp đỡ cho tôi trong hai năm qua, tôi và Văn Nhã Ni sắp kết hôn rồi, hy vọng cậu có thể đến dự buổi lễ.”

Bối cảnh thay đổi, cậu đứng trong hôn lễ nhìn Chu Niệm Viễn đeo nhẫn cưới cho Văn Nhã Ni, cả hai nhìn nhau trìu mến, bạn bè quan khách hai bên thì nhiệt liệt chúc mừng.

Quan Phán bình tĩnh.

Giữa đêm tối cậu ghì chặt tay ôm lấy ngực, khẽ thở dài một hơi.

9. Chương 9: Văn Nhã Ni

Ngày hôm sau, cậu cùng ăn sáng với Chu Niệm Viễn.

Anh nói: “Thiệp mời hôm nay sẽ gửi đi, mấy chuyện khác đã có chú Dương lo liệu, em không cần quá lo. Chỉ có điều lễ phục của em cần phải may xong trước lễ cưới, lát nữa sẽ có thợ may đến đây lấy số đo cho em.”

Quan Phán đồng ý.

Giấc mơ tối hôm qua vẫn khiến cậu chấn động, cậu cảm thấy Chu Niệm Viễn nhất định vẫn sẽ quay lại với Văn Nhã Ni.

Nếu đã như thế thì còn tổ chức hôn lễ long trọng như thế làm gì.

Nhưng lời đến bên miệng, cậu lại im lặng không nói.

Là do Chu Niệm Viễn hay chỉ là muốn diễn kịch cho nhà họ Chu xem, cậu cũng chẳng nói được, mà cậu nghĩ tốt nhất không nên nói ra thì tốt hơn.

Trong lúc cậu đang ngẩn người, Chu Niệm Viễn lại nói tiếp: “Anh có lúc rất bận, phải đi tiếp khách đến tối muộn mới về nhưng anh hứa với em anh sẽ không bao giờ qua đêm bên ngoài.”

Đây là đang báo cáo hành tung cho cậu sao?

Quan Phán nghi hoặc.

Nhìn vào thái độ của Chu Niệm Viễn liền khiến cậu nghĩ rằng bọn họ là một cặp vợ chồng chân chính đang ngồi nói chuyện thường ngày.

Lòng cậu càng phức tạp, chỉ đành chuyển đề tài, cậu bèn đề cập đến chuyện chuyển về lại phòng cũ.

Chu Niệm Viễn cười nói: “Chuyện này chắc là không được, chúng ta kết hôn rồi thì nhất định phải ở chung với nhau, nếu tách phòng ở riêng lỡ bị người khác phát hiện thì phải làm sao, đã diễn kịch phải diễn cho trọn chứ.”

Lời anh nói vô cùng có đạo lý.

Quan Phán cũng không thể tiếp tục với việc này, chẳng qua là cậu cảm thấy có chút khó chịu.

Chu Niệm Viễn nói tiếp: “Anh đã kêu Hạ Cảnh tìm giúp em một thầy giáo, người này là binh sĩ đã nghỉ hưu, để anh ấy dạy em một vài chiêu phòng thân nhé.”

Quan Phán nghe xong rất kinh ngạc.

Việc này ngày hôm qua cậu mới nói với anh xong mà hôm nay anh đã giúp cậu sắp xếp ổn thỏa hết rồi.

Không thể không thừa nhận cái tính chu đáo và tỉ mỉ của Chu Niệm Viễn rất được lòng người khác.

Vài ngày sau đó ngoài việc chăm sóc cho Chu Niệm Viễn thì Quan Phán dùng toàn bộ tinh lực cho việc học võ.

Lúc mới bắt đầu do chưa quen, tối nào về cậu cũng bị nhức mỏi hết cả sống lưng.

Nhưng cậu không bỏ cuộc, đều cố gắng kiên trì tiếp.

Nói thật, đã rất lâu rồi cậu không có cái sự quyết tâm dứt khoát làm một việc gì đó đến cùng này.

Từ trong tâm khảm cậu không phải là một người có chí tiến thủ, đặc biệt là lúc còn làm việc trên công trường, đã làm việc biết bao nhiêu lâu rồi mà cậu vẫn chẳng thăng tiến gì mấy, lúc nào cũng trong trạng thái làm cho qua ngày.

Trước đây cậu còn tính lấy thêm một cái bằng, sau lại phát hiện trí nhớ của mình ngày càng kém, nhớ chẳng được bao nhiêu nên đành thôi.

Chỉ có lần này cậu quyết tâm phải học đến cùng.

Thầy giáo lần này xuất thân từ quân đội, cả bộ quyền cước đều là dùng cho tân binh trong quân đội, mỗi ngày tần suất tập luyện đều rất lớn.

Sau này do Chu Niệm Viễn thấy cậu ngay cả cầm chén cơm cũng không nổi mới ép cậu tập ít lại.

Quan Phán cũng biết cậu đây là quá gấp gáp nên cũng chẳng phản đối ý của anh, dần dần buông lỏng một chút tình hình tập luyện.

Cứ như vậy hơn nửa tháng vết thương của Chu Niệm Viễn cũng dần hồi phục, anh cũng không cần phải mỗi ngày đều ỉ lì trong phòng nữa.

Ngày đó hai người mới ăn xong bữa sáng, Chu Niệm Viễn đột nhiên nói: “Lễ phục của em may xong rồi, để anh dắt em đi thử nhé, sẵn rồi hai ta cùng dạo phố.”

Quan Phán cho rằng chắc do Chu Niệm Viễn phải ngồi ghế ở nhà quá lâu rồi cho nên muốn ra ngoài đi đây đi đó, vì vậy cậu nhanh chóng gật đầu.

Cả hai đến đường Trần Giang dạo.

Con đường này là con đường giao thoa kinh tế, có rất nhiều công trình kiến trúc mang phong cách nước ngoài, có thể nói chỗ này là vùng đất riêng của Chu gia, người ngoài có muốn vào cũng vào không được.

Ở đây có thợ may gia truyền của nhà họ Chu, gọi là ông Âu.

Ông biết hôm nay Chu Niệm Viễn ghé đến nên đã sắp xếp người ra đón từ sớm.

Chu Niệm Viễn trò chuyện với ông vài câu, sau đó để ông dẫn Quan Phán vào thử đồ.

Ông Âu còn đích thân dẫn Quan Phán vào phòng thay đồ.

Kết quả vừa bước vào phòng liền thấy một cô gái yếu điệu thướt tha đang đứng chờ bên trong.

Ông Âu thấp giọng nói: “Cậu Quan, để tôi đi lấy quần áo cho cậu, cậu vui lòng chờ một chút.”

Nói xong ông liền rời đi.

Ông vừa đi cô gái kia liền quay đầu lại.

Quan Phán trong khoảnh khắc liền nhận ra người này.

Cô ấy là Văn Nhã Ni, bạn gái bảy năm của Chu Niệm Viễn.

Cô mặc một chiếc váy đỏ ôm sát thân mình, trang sức tinh tế, nhìn vô cùng quyến rũ.

Văn Nhã Ni bước đến trước mặt Quan Phán, nhìn cậu rồi cười khinh bỉ: “Chào cậu, chắc cậu vẫn nhớ tôi chứ?”

Nghe vậy Quan Phán cũng chỉ biết gật đầu.

Cậu nhớ rất rõ mặc dù cậu mới chỉ gặp cô ta có một lần, nhưng cô chính là bạn gái của Chu Niệm Viễn, cậu làm sao có thể quên được chứ.

Văn Nhã Ni khéo léo mà cười: “Nghe nói cậu sẽ kết hôn với Viễn.”

Khóe mắt cô cong cong có một loại mị thái trời sinh mà đàn ông rất thích.

Nhưng Quan Phán lại không có hứng thú đôi với cái vẻ đẹp này của cô, khi nghe thấy những lời này trong lòng cậu chỉ có quần bách cùng xấu hổ.

Phải mất một lúc cậu mới có thể khó khăn mà trả lời lại: "...Ừm."

Văn Nhã Ni quan sát sắc mặt cậu, đột nhiên nhếch khóe miệng: "Tôi biết, cậu thích Niệm Viễn."

Quan Phán cảm thấy sợ hãi vô cùng, cậu mở to hai mắt mà nhìn cô.

Văn Nhã Ni vẫn như cũ nhìn cậu mà cười.

Rõ ràng nhìn nụ cười của cô rất ôn hòa mà Quan Phán lại có cảm giác lạnh như rớt xuống hầm băng.

Cậu có cảm giác như bản thân đang bị bức ép phải cởi hết quần áo trước mặt mọi người, khiến cậu cảm thấy nhục nhã vô cùng, trong lòng liền dâng cảm giác muốn chạy trốn.

Cậu không dám nhìn thẳng mặt cô.

Văn Nhã Ni ngữ điệu rất dịu dàng, nhưng lời nói lại vô cùng tàn nhẫn: "Cậu không xứng với anh ấy."

Quan Phán im lặng.

Sở trường của cậu không phải đôi co với phụ nữ, huống hồ cậu cũng nhìn ra Văn Nhã Ni có địch ý với cậu, cậu cũng chẳng biết làm cách nào để đáp lời lại nên cũng chỉ có cách bảo trì sự im lặng.

Văn Nhã Ni nhìn cậu cả buổi rồi lại nói tiếp: "Tôi không nói đến xuất thân của cậu, tôi là đang nói đến tính cách của cậu... Cậu thích anh ta vậy mà ngay cả dũng khí tỏ tình cũng không có, mỗi ngày đều giống như con chuột trốn dưới hang mà rình xem anh ấy... Quá hèn nhát, cậu như vậy làm sao có tư cách ở lại bên cạnh anh ấy."

Quan Phán phát hiện ra những lời mà cô ta nói cậu chẳng thể nào phản bác lại được.

Văn Nhã Ni nói tiếp: "Thật xin lỗi, tôi đây không phải có ý làm tổn thương cậu, nhưng trong lòng cậu nhất định hiểu rõ những gì mà tôi vừa nói đều là thật."

Quan Phán khó chịu mà cúi gầm mặt.

Cô ấy nói rất đúng.

Cậu thật sự không dám tỏ tình với Chu Niệm Viễn, thật sự y như một con chuột cống...

Văn Nhã Ni tiếp tục cười nói: "Tôi biết hai người sắp tổ chức hôn lễ nhưng tôi không có ý định bỏ cuộc, tôi nhất định sẽ thuyết phục được anh ấy tha thứ cho tôi, đến lúc ấy phải xem bản lĩnh của cả hai rồi."

Nói xong cô liền lướt ngang người cậu, tự nhiên mà đi ra cửa.

Quan Phán từ đầu đến cuối đều không nói lời nào.

Chuyện giữa cô và Chu Niệm Viễn, cậu cũng chỉ là người ngoài.

Cứ như hôm nay cô bưng bưng khí thế muốn quay lại với Chu Niệm Viễn, cậu cũng làm gì có tư cách ngăn cấm.

Cậu khẽ thở dài trong lòng.

Vừa quay đầu lại, cậu liền thấy Chu Niệm Viễn cùng ông Âu cùng lúc bước vào.

Văn Nhã Ni đối mặt cùng Chu Niệm Viễn.

Bọn họ đối diện nhau.

Trong khoảnh khắc Quan Phán cảm thấy như tim mình ngừng đập.

10. Chương 10: Chấn Động

Văn Nhã Ni dịu dàng cười với Chu Niệm Viễn, hai tay khoác lên cánh tay anh, cô nũng nịu nói: “Niệm Viễn, đã lâu không gặp anh rồi.”

Chu Niệm Viễn bất động thanh sắc mà né tránh cánh tay của cô.

Ánh mắt của anh luôn dừng lại trên người Quan Phán.

Quan Phán chỉ nhìn anh cười.

Chu Niệm Viễn lúc này mới nhìn đến Văn Nhã Ni.

Văn Nhã Ni ủy khuất mà nhìn Chu Niệm Viễn: “Niệm Viễn, em về đây cũng được hơn một tháng rồi vậy mà anh cũng chẳng liên lạc gì với em, chẳng lẽ anh không nhớ em sao?”

Chu Niệm Viễn nhìn cô vài giây, sau đó lại quét mắt về phía ông Âu rồi nói: “Ai cho cô ta vào đây?”

Con đường này được xem như địa bàn của Chu gia, không có sự cho phép người ngoài sẽ không được tiến vào.

Văn Nhã Ni có thể vào được đây tất nhiên là do ông Âu len cho nàng vào.

Mặt ông Âu quả nhiên biến sắc, ngay lập tức hết sức lo sợ mà xin Chu Niệm Viễn bỏ qua.

Văn Nhã Ni khước mắt hồng hồng nói: “Là do em năn nỉ ông Âu nên ông ấy mới cho em vào... Anh muốn trách thì cứ trách em, là do em quá nhớ anh, nhịn không được muốn gặp anh...”

Trong mắt cô đọng đầy nước mắt, người khác nhìn vào đều có cảm giác tiếc thương.

Nhưng Chu Niệm Viễn chỉ đạm mạc mà trả lời: “Cô Văn, xem ra cô không hiểu con người của tôi rồi, chỉ cần Văn gia dám phản bội tôi một lần, tôi sẽ không bao giờ cho họ cơ hội lần hai đâu.”

Văn Nhã Ni nghe xong cả mặt tái mét.

Còn Quan Phán suốt cả quá trình chỉ biết im lặng.

Trong trái tim cậu, Chu Niệm Viễn luôn là người trầm ổn nho nhã.

Cái cách mà anh tuyệt tình với Văn Nhã Ni, đại khái chắc là do anh vẫn còn giận nhà họ Văn.

Nhưng trong lòng anh, chắc anh vẫn chưa quên được cô đâu.

Không những là người yêu bảy năm, Văn Nhã Ni còn là tình yêu đầu của Chu Niệm Viễn.

Chỉ cần nghĩ đến điểm này, Quan Phán liền không có dũng khí lên tiếng, lại càng không dám thở mạnh.

Chu Niệm Viễn bên này thì đã phân phó bảo vệ: “Mau mời cô Văn rời đi.”

Văn Nhã Ni làm sao cam tâm tình nguyện mà đi, nước mắt lập tức rơi xuống: “Anh thật sự nhẫn tâm vậy sao?”

Chu Niệm Viễn ngay nhìn cô cũng không nhìn một cái.

Bảo vệ liền nhẹ kéo cô ra ngoài.

Văn Nhã Ni khóc đến thê thảm, ngay cả khi bảo vệ đã kéo cô rời khỏi tiệm may mà vẫn còn có thể nghe được tiếng khóc của cô.

Quan Phán thì vẫn đứng tại chỗ cũ, bản thân cậu không biết bây giờ nên nói gì mới tốt.

Chu Niệm Viễn ngưng mắt nhìn cậu thật lâu rồi nói: “Ông Âu đã đem quần áo đến rồi, em vào trong thay thử xem, xem có vừa người không.”

Số đo đều là do ông Âu tự mình đến Chu gia đo cho cậu, làm sao lại không vừa.

Đại khái anh nói ra câu này cũng chỉ muốn giảm bớt cái không khí đè nén xung quanh thôi.

Quan Phán chỉ có thể cầm lễ phục đi vào trong.

Sau khi mặc vào cậu liền phát hiện, bộ đồ này so với trang phục cao cấp ngoài cửa tiệm còn muốn vượt xa hơn, vừa khít thân cậu đến từng đường kim mũi chỉ.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu mặc đồ xong bước ra, ngẩn hồi lâu anh mới nói: “Đẹp lắm.”

Anh đây cũng không phải nịnh nọt gì nhưng khi Quan Phán khoát lên người bộ lễ phục màu trắng này nhìn cậu khôi ngô lên không ít.

Quan Phán mặc dù ít khi vận động nhưng do cậu làm việc ở công trường nên thân hình cũng tương đối rắn chắc, hai đùi thẳng tắp, hông căng, eo lại nhỏ.

Chu Niệm Viễn từ từ bước gần lại chỗ cậu.

Mùi gỗ đàn hương trên người anh truyền đến, Quan Phán chỉ biết đứng ngây ngốc tại chỗ.

Chu Niệm Viễn khẽ nhắc tay giúp Quan Phán chỉnh lý lại cổ áo.

Mùi gỗ đàn hương bên anh càng đậm, hơi thở mạnh mẽ của anh phả vào tai cậu.

Mặt Quan Phán dần đỏ, ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng.

Bàn tay của Chu Niệm Viễn đặt trên vai cậu một lúc, lại như có như không mà chạm vào dáy tai cậu, sau đó anh nhẹ cười.

Tiếp đến lại nghe anh thấp giọng nói: “Được rồi.”

Quan Phán ngáp ngừng một lúc: “...Cảm ơn.”

Chu Niệm Viễn cúi thấp đầu nhìn cậu, ánh mắt chăm chú, tựa như hồ sâu không đáy.

Quan Phán như ngừng thở.

Chu Niệm Viễn lại đột nhiên nắm lấy tay cậu: “Phán, anh và Văn Nhã Ni đã chia tay từ lâu, anh và cô ấy cũng chẳng còn cái gì gọi là lưu luyến tình cũ, cả hai chắc chắn sẽ không bao giờ quay lại với nhau... Em đừng quá lo lắng nhé.”

Quan Phán có chút mơ hồ, cậu hỏi lòng rằng anh giải thích với cậu những điều này làm gì?

Bọn họ chỉ là kết hôn giả, cho dù anh có thật sự qua lại với Văn Nhã Ni cậu cũng chẳng có tư cách mà trách móc.

Trong lúc cậu đang ngẩn người, Chu Niệm Viễn lại hỏi cậu: “Em có điều gì muốn nói với anh không?”

Quan Phán sửng sốt một chút, cậu không hiểu ý anh là gì khi hỏi câu này.

Chu Niệm Viễn khẽ thở dài một tiếng.

Không biết tại sao cậu lại nghe ra trong tiếng thở dài của anh có sự thất vọng, nó khiến cậu cảm thấy hoang mang.

Lẽ nào anh đang đợi cậu nói chuyện?

Nhưng hiện tại cậu không biết phải nói gì...

Chu Niệm Viễn buông tay cậu ra, hồi phục lại sắc mặt bình thường: “Vẫn còn vài bộ lễ phục nữa, em vào trong thử đi, để anh ngoài này đợi cho.”

Độ ấm trong lòng bàn tay không còn, Quan Phán tự nhiên cảm thấy có chút hoảng loạn.

Cậu chỉ cảm thấy bản thân mình đã bỏ lỡ một việc gì đó.

Chu Niệm Viễn đang đợi cậu nói.

Nhưng cậu lại không biết Chu Niệm Viễn muốn cậu nói gì, là muốn cậu chúc phúc cho anh và Văn Nhã Ni mãi hạnh phúc như lúc đầu sao?

Cậu lại nhìn sắc mặt của Chu Niệm Viễn, chỉ thấy sự dịu dàng của anh chứ không nhìn ra được tâm tình gì khác.

Sau đó cho dù có thử tiếp mấy bộ lễ phục khác cậu cũng cảm thấy không được yên lòng.

Chu Niệm Viễn thì dường như không để ý gì đến cảm xúc của cậu, đợi cậu thử xong đồ rồi lại hỏi xem cậu có muốn đi đâu nữa không?

Quan Phán nhìn ngoài trời nắng như đổ lửa, nắng muốn làm người ta hôn mê như thế cậu cũng chẳng muốn đi đâu cả nên khẽ lắc đầu.

Đúng lúc Hạ Cảnh đi vội đến, hình như Chu gia bên kia lại náo loạn cái gì đó, đang tìm Chu Niệm Viễn kiếm chuyện.

Chu Niệm Viễn trực tiếp lên xe rời đi còn Quan Phán thì bị ép để tài xế chở về biệt thự.

Cậu vô cùng lo lắng cho Chu Niệm Viễn, luôn cảm thấy rằng khi anh quay về nhà kia nhất định sẽ bị mấy người đó làm khó dễ.

Mặc dù trong lòng cậu hiểu rõ Chu Niệm Viễn đã có thể leo lên chức vị của ngày hôm nay nhất định không đơn giản gì.

Hơn nữa vết thương trên vai anh vẫn chưa lành, cậu vẫn không yên tâm được, suy nghĩ một lúc cậu lại đi tìm dì Lưu, để dì giúp Chu Niệm Viễn hầm vài món canh bổ thân thể.

Thấy cậu quan tâm Chu Niệm Viễn nhiều đến như vậy, dì Lưu rất thích, bà vừa đưa công thức hầm canh bí mật cho cậu vừa nói chuyện phiếm: “Ồ Hải Thành người ta chỉ thích ăn nhạt thôi, nhưng cậu chủ lại thích ăn cay, tôi lúc đầu bởi vì biết nấu món ăn Trùng Khánh nên mới được chọn đó.”

Nghe bà kể Quan Phán mới biết được bà cũng là người Trùng Khánh.

Dì Lưu lại nói tiếp: “Trước đây cậu chủ có một người bạn gái nhưng cô ta chẳng quan tâm gì đến cậu chủ cả, nói đúng hơn là tôi chưa thấy cô ta vào bếp hầm canh cho cậu chủ lần nào cả.”

Quan Phán biết người bà đang nói đến là Văn Nhã Ni.

Văn Nhã Ni là tiểu thư chân chính, xuất thân cao quý làm gì mà phải động tay động chân trong bếp.

Nhưng cậu cũng không muốn phản bác lại ý của dì Lưu.

Dì Lưu đã làm ở đây nhiều năm rồi, bình thường rất kín miệng, lần này bởi vì cậu có cùng gốc gác Trùng Khánh với bà, cho nên thân thiết hơn mới kể cho cậu nghe chuyện của Văn Nhã Ni.

Cậu cũng chỉ nghe qua cho có chứ không để tâm gì nhiều.

Buổi tối khi Chu Niệm Viễn về nhà, Quan Phán đã mức canh sẵn chờ anh.

Xương được hầm thật kỹ, hương thơm nồng đậm bay khắp phòng.

Chu Niệm Viễn dường như rất thích, uống liền một mạch một bát lớn.

Dì Lưu đứng bên cạnh thấy vậy cười nói: “Canh này là do cậu Quan ở trong bếp hầm hơn hai tiếng, cậu ấy làm còn tỉ mỉ hơn tôi nữa.”

Chu Niệm Viễn nhìn Quan Phán sau đó lại cười: “Tôi biết Phán vẫn luôn quan tâm tôi như vậy.”

Quan nghe xong lúng túng vô cùng, cậu không biết là Chu Niệm Viễn đang trêu chọc cậu hay là anh đã nhìn thấu tình yêu thâm kín mà cậu dành cho anh, cả mặt đều nóng lên lại còn rất ngượng ngùng.

Ăn cơm xong, Chu Niệm Viễn đi vào phòng sách xử lý công việc còn Quan Phán thì lại về phòng ngủ tắm rửa.

Suốt quãng thời gian qua cậu đều ngủ ở phòng này, nhưng cậu không ngủ trên giường mà ngủ tại sô pha.

Gần đến lúc ngủ thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

Chu Niệm Viễn bước vào, rất tự nhiên mà nói với cậu: “Anh đi tắm đây, em cứ ngủ trước nhé.”

Quan Phán ngây ngốc nhìn anh.

Lúc trước Chu Niệm Viễn đều nghỉ ngơi ở hậu viện, cậu làm sao biết được hôm nay anh lại xuất hiện ở đây. Tiếng nước từ trong phòng tắm truyền ra.

Trên cánh cửa thủy tinh, thân hình Chu Niệm Viễn như thoát ẩn thoát hiện.

Quan Phán chỉ cảm thấy lồng ngực nóng lên, bên dưới cũng bắt đầu có phản ứng.

Cậu kinh ngạc vô cùng.

Trên thực tế, ở trên phương diện này nhu cầu của cậu rất ít, vậy mà chỉ cần nhìn thấy hình bóng mờ ảo trên cửa kính của anh lại khiến cậu như thế.

Cậu cố gắng bình tâm lại mới áp chế được nỗi dục vọng của bản thân.

Chu Niệm Viễn bước ra từ phòng tắm, trên người chỉ quấn một cái khăn, trong tay lại cầm theo một cái khăn mặt.

Anh bước tới bên cậu, trực tiếp đưa khăn mặt cho cậu: “Vai anh còn đau, em giúp anh lau khô tóc nhé.”

Quan Phán đương nhiên không thể từ chối được.

Chu Niệm Viễn ngồi trên sô pha.

Quan Phán đứng sát bên lau tóc cho anh, sau khi do dự một lúc cậu liền nói: “Anh... không phải ngủ ở hậu viện sao?”

Chu Niệm Viễn dường như khẽ cười một tiếng, nói: “Đây là phòng của anh mà, đương nhiên anh phải quay về đây chứ... Em cũng không thể để anh nằm mãi trong phòng bệnh được.”

Quan Phán dừng một chút, sau lại nói: “Hay là để em chuyển về phòng bên cạnh...”

Cậu nói vừa mới nói ra, cậu liền cảm thấy một đôi vòng tay rắn chắc quấn ngang hông mình.

11. Chương 11: Dỗ Dành

Cả người Quan Phán cứng đờ.

Chu Niệm Viễn ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Em quên rồi, anh đã từng nói chúng ta nhất định phải ở chung với nhau.”

Quan Phán cúi đầu nhìn anh.

Cậu đương nhiên không quên.

Nhưng... cậu không nghĩ mọi chuyện lại đến đột ngột như thế này.

Ánh mắt Chu Niệm Viễn sâu thẳm, rõ ràng là anh đang ngồi, cả người thấp hơn cậu cả một khúc, nhưng so về khí thế thì lại không biết hơn cậu bao nhiêu lần.

Quan Phán đến cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Chu Niệm Viễn cũng dần nói lỏng vòng tay trên eo cậu.

Đợi đến khi tóc anh khô hẳn, Quan Phán liền cầm khăn mặt vào phòng tắm treo lên, khi quay ra đã thấy anh ngồi trên đầu giường đọc tài liệu.

Cậu do dự một lúc rồi bước về phía ghế sô pha.

Chu Niệm Viễn: “Qua đây.”

Quan Phán: “...”

Chu Niệm Viễn không hồi thúc gì mà chỉ nhìn cậu.

Quan Phán trước đến giờ không bao giờ đành lòng nói lời từ chối với anh, giống như việc kết hôn giả, cậu chỉ do dự có ba lần sau đó đã nhận lời anh rồi.

Bởi vậy sau giây phút do dự, cậu liền bước lên giường.

Cậu vén chăn leo lên nệm, nệm liền lún xuống một mảnh.

Trong chăn truyền đến hơi ấm lại có mùi gỗ đàn hương của anh.

Sau khi cậu nằm xuống, Chu Niệm Viễn cũng nằm theo, thuận tay tắt đèn.

Nằm bên cạnh là người mình thương, lại còn có hơi thở nam tính bao trùm tới, Quan Phán làm sao có thể ngủ được, cậu cho dù có nhắm mắt nhưng não cứ loạn thành một đoàn.

Chu Niệm Viễn đột nhiên đến gần cậu, thấp giọng nói với cậu: “Phán, tại sao sau khi tốt nghiệp em lại đi làm ở công trường?”

Tại sao lại chọn một nơi xa đến như vậy để đi làm?

Kỳ thật rất đơn giản.

Năm đó ba cậu bị bệnh nặng cần một số tiền lớn để chữa trị nhưng lúc ấy cậu với anh trai đều vừa tốt nghiệp đại học, trong nhà vì muốn cho hai người ăn học đành hoàng nên cũng vay mượn rất nhiều nên làm gì có tiền cho ba trị bệnh.

Vừa hay lúc đó bên công ty đường sắt có thêm một khoản trợ cấp cho các nhân viên đi làm xa nhà lại thêm giám đốc công ty tuổi tác cũng ngang ngang ba mẹ cậu nên ông rất thông cảm cho hoàn cảnh gia đình cậu, dùng tư cách cá nhân mà cho cậu mượn một số tiền lớn, việc này khiến cậu cảm động đến rơi nước mắt nên liền ký hợp đồng dài hạn với công ty.

Cậu đem chuyện này kể cho Chu Niệm Viễn nghe.

Chu Niệm Viễn nghe xong, trầm mặc một lúc lâu, sau đó anh mới nói: “Phán, em qua đây.”

Quan Phán không hiểu gì hết nhưng cũng xoay người qua.

Cánh tay của hai người chạm vào nhau.

Quan Phán vừa ngẩng đầu, xem chút nữa là đụng trúng mũi của Chu Niệm Viễn.

Đèn trong phòng đã tắt hết, chỉ còn lại ánh đèn từ ngoài sân len lỏi theo khung cửa sổ vào trong phòng nên cậu có thể thấy rõ nét mặt của anh, còn có đôi mắt sâu thẳm ấy nữa.

Quan Phán khẽ nhắm mắt lại.

Chu Niệm Viễn đột nhiên mở rộng vòng tay nhìn cậu nói: “Chui vào lòng anh này.”

Quan Phán sửng sốt.

Chu Niệm Viễn cũng không nói gì nữa mà chỉ yên lặng nhìn theo từng động tác của cậu.

Qua một lúc cậu mới phản ứng lại, cả mặt đều như bốc khói.

Cậu vẫn duy trì tư thế cứng ngắc, không dám động.

Chu Niệm Viễn đợi hết nửa ngày, chỉ có thể thở dài một tiếng sau đó vươn tay tới, đem cậu ôm cậu vào trong lòng.

Mùi gỗ đàn hương xộc thẳng vào khoang mũi cậu.

Cả người Quan Phán đều cứng ngắc, máu trong cơ thể đồng loạt dồn lên não khiến cho đầu óc cậu quay cuồng không ngừng.

Chu Niệm Viễn như cảm nhận được sự lúng túng khó xử của cậu, chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên mà vuốt ve lưng cậu, động tác vô cùng dịu dàng.

Sống mũi Quan Phán có chút cay cay.

Tất cả ngưng ngừng đều biến thành cảm động.

Giọng Chu Niệm Viễn trầm trầm bên tai cậu: “Lúc ấy... sao lại không đến tìm anh?”

Quan Phán không biết nên trả lời như thế nào.

Lúc ấy cậu đã biết rằng bản thân mình đã thích anh, ở trước mặt anh cậu luôn cảm thấy tự ti lại càng không thể vạch trần cái khó khăn của bản thân cho anh biết được.

Cộng thêm bệnh tình của ba cậu khiến cậu cứ phải chạy tới chạy lui làm gì còn thời gian mà liên lạc với anh nữa.

Sau này khi cậu đến công trường mọi chuyện mới ổn định lại một chút, lúc đó mới có thời gian quan tâm anh trên wechat nhiều hơn.

Chu Niệm Viễn đem cậu ôm chặt trong lòng.

Không hiểu tại sao cậu lại có cảm giác Chu Niệm Viễn đang an ủi lại khoảng thời gian anh không giúp đỡ cho cậu.

Cậu mỉm cười, nói: “Mọi việc đều đã qua rồi.”

Chu Niệm Viễn không nói gì cả.

Rất lâu sau, anh mới nhẹ nhàng hôn đỉnh đầu cậu một cái rồi nói: “Ngủ đi.”

Quan Phán mắt mở trừng trừng trong bóng đêm.

Cho dù chỉ là hôn trên đỉnh đầu thì cũng là hành vi rất thân mật rồi.

Tại sao Chu Niệm Viễn lại hôn cậu cơ chứ?

Tim cậu cứ đập bùm bụp, việc anh làm khiến cậu mất ngủ cả đêm.

Cậu cũng không dám làm phiền Chu Niệm Viễn ngon giấc, cả đêm cứ ngoan ngoãn nằm yên trong lòng anh.

Ngày hôn sau thức giấc, tinh thần cậu có chút uể oải.

Tuổi tác càng lớn càng không thể thức đêm, việc mất ngủ cũng đã vượt quá mức giới hạn của cậu rồi.

Chu Niệm Viễn thì lại khác, mặt mũi hồng hào, buổi sáng còn rất tự nhiên mà thơm má cậu rồi cùng cậu nói chào buổi sáng, sau đó đi rửa mặt.

Quan Phán thì lại không quen với sự thân mật này lắm.

Cậu thích Chu Niệm Viễn nhưng cậu lại chưa từng mơ giấc mộng viễn vông nào về tương lai của hai người, bao gồm một ngày nào đó cả hai sẽ sống chung nhà rồi ngủ chung giường.

Bởi vậy hiện cậu chỉ cảm thấy không được tự tại lắm chứ không phải là cảm giác hạnh phúc phát điên.

Lúc đang ăn sáng Chu Niệm Viễn đột nhiên nói: “Hôm nay chúng ta phải quay về nhà tổ một chuyến, ông nội muốn gặp em.”

Quan Phán nghe xong ngẩn người.

Tin tức quan trọng như thế này mà Chu Niệm Viễn chỉ dùng một câu nói băng quơ như thế mà nói với cậu, cậu ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có, tối qua lại còn mất ngủ nữa chứ...

Nhất thời cậu không biết phải trả lời như thế nào.

Chu Niệm Viễn dường như nhìn ra sự căng thẳng và bất an của cậu liền cười một tiếng, rồi nói: “Em không cần phải sợ, ông nội hiện đang bệnh rất nặng, chỉ có thể nằm ở trên giường, cho dù ông có phản đối chúng ta thì cũng không có năng lực làm gì đâu.”

Quan Phán nghe ra ý tứ của anh.

Cho dù ông nội của anh có nói gì đi nữa thì cũng không ảnh hưởng đến hiệp định kết hôn của hai người.

Quan Phán ừ một tiếng.

Cậu biết mình không có quyền từ chối, rồi cũng phải có lúc đối mặt với người nhà của Chu Niệm Viễn vì vậy cứ dứt khoát đồng ý.

Giọng Chu Niệm Viễn lại dịu dàng: “Vậy chúng ta ăn xong bữa sáng rồi đi nhé.”

Quan Phán gật đầu.

Trên đường đến nhà thờ Chu gia, tâm trạng cậu luôn căng thẳng.

Cậu mỗi khi căng thẳng mặt liền đỏ lên, cả người đều run run.

Chu Niệm Viễn vì muốn làm giảm bớt áp lực cho cậu liền kể cho cậu nghe chuyện của ông nội.

Ông nội của anh mắc phải chứng Alzheimer của người già, cả ba bà vợ của ông không ai muốn chăm sóc cho ông chỉ biết mời hộ sĩ về nhà.

Chu Niệm Viễn còn kể cho cậu, ngoài ông nội anh ra, những người khác anh đều không quan tâm.

Quan Phán cẩn thận đem những lời anh nói ghi nhớ.

Sau khi đến nhà họ Chu, cậu liền phát hiện toàn bộ người nhà họ Chu đều đang có mặt tại đây.

Ai ai cũng đều đang đánh giá cậu.

Quan Phán khẽ nhíu mày, ánh mắt của những người này khiến cậu rất khó chịu.

Chu Niệm Viễn lại nắm chặt lấy tay cậu, khẽ thì thầm với cậu: “Không có việc gì cả, em không cần quan tâm đến bọn họ.”

Anh trực tiếp dẫn cậu đến phòng của ông nội.

Ông nội Chu Niệm Viễn thần trí thật sự đã không còn minh mẫn nữa, ngay cả thị lực cũng không còn tốt, ông chỉ nhìn chăm chăm Quan Phán một lúc sau đó thì phát phát tay cho cậu ra ngoài, chỉ giữ lại mình Chu Niệm Viễn trong phòng.

Quan Phán ra đứng ngoài hành lang, nhẹ thở phào một hơi.

Cậu ngược mắt nhìn xung quanh, cả một tầng lầu đều là người hầu cùng vệ sĩ, đại khái đều được phái đến để chăm sóc và bảo vệ cho ông nội.

Trong lúc cậu đang ngẩn người, đột nhiên có một giọng nói trong trẻo vang lên: “Anh chính là đối tượng kết hôn của anh ba?”

Quan Phán đưa mắt nhìn về phía phát ra giọng nói, ở chỗ cầu thang cách đó không xa là một thiếu niên môi hồng răng trắng, gương mặt xinh đẹp nhưng lại ngập tràn địch ý mà nhìn cậu.

12. Chương 12: Thiếu Niên

Quan Phán gật đầu: “Xin chào.”

Thiếu niên nói tiếp: “Tôi là em họ của anh Viễn.”

Quan Phán nhớ lại, hình như cậu chưa từng nghe Chu Niệm Viễn nói qua về người này, nhưng mà cậu cũng chẳng quen biết nhiều về người thân họ hàng của Chu Niệm Viễn cho nên cậu không biết người này cũng là chuyện thường.

Thiếu niên: “Anh Viễn đối xử với tôi rất tốt, kỳ nghỉ nào anh ấy cũng kèm tôi học, còn dắt tôi đi chơi nữa, ngay cả khi chọn trường đại học cũng là anh ấy chọn giúp tôi.”

Quan Phán cũng không phải là đứa trẻ lên ba không hiểu chuyện, đương nhiên có thể nghe ra là người ta đang lấy uy với mình.

Cậu không nói gì cả.

Thiếu niên nhẹ hắt cằm, trưng ra nụ cười tươi rói: “Tôi thích anh Viễn, từ nhỏ tôi đã quyết định lớn lên phải gả cho anh ấy cho nên anh không được kết hôn với anh ấy.”

Quan Phán trầm mặc mà nhìn cậu ta.

Thiếu niên nói: “Còn anh, anh có thích anh ấy không?”

Quan Phán vẫn là im lặng.

Thiếu niên cười lạnh: “Xem ra anh cũng đâu có thích anh ấy, nếu không thì sao anh lại chẳng có phản ứng gì hết, tôi đây đang cùng anh tranh giành người yêu mà anh ngay cả một chút ghen tuông cũng không có.”

Quan Phán trong lòng khẽ run.

Thiếu niên kia lại ô a nói tiếp: “Nếu anh đã không thích anh họ thì tại sao lại kết hôn với anh ấy? Nhường vị trí ấy lại cho tôi đi, tôi nhất định sẽ yêu anh ấy thật nhiều.”

Quan Phán thở dài một hơi.

Cậu rất muốn nói với thiếu niên ấy rằng cậu với Chu Niệm Viễn chỉ là kết hôn giả.

Cho nên cái việc thích hay không thích căn bản không quan trọng.

Đương nhiên, đây là chuyện riêng của Chu gia, cậu cũng không ngốc đến mức đem bí mật này nói cho họ biết.

Cậu nhìn thiếu niên, trong lòng có chút xúc động.

Cho dù thiếu niên có ngập tràn địch ý với cậu, cậu cũng chẳng có cách nào ghét cậu ấy được.

Hoặc có thể do bởi vì cái thái độ nóng nảy và bộc trực của tuổi trẻ ở nơi cậu ấy, cái thứ mà cậu luôn thiếu.

Cậu ngược lại có chút hâm mộ.

Là Văn Nhã Ni cũng được, là thiếu niên này cũng được, đều dám đem tình yêu của mình thẳng thắn bày tỏ ra.

Tình yêu của cậu thì chỉ dám giấu ở trong lòng, nhỏ bé và thâm lặng.

Thiếu niên đi thẳng về phía cậu, cơ hồ là dán cả mặt sát vào mặt cậu, nói như tuyên chiến: “Tôi nhất định sẽ cướp anh ấy về, anh cứ chờ mà xem!”

Quan Phán ngừng một lúc, không biết tại sao, cậu thấp giọng nói lại: “Tôi cũng thích anh ấy, tôi sẽ không để cậu cướp anh ấy đi đâu!”

Thiếu niên nhìn cậu một cách cổ quái, tiếp sau đó là khinh bỉ cười một tiếng rồi dùng giọng điệu xem thường mà hỏi: “Chỉ bằng anh mà cũng đòi tranh người với tôi?”

Quan Phán nhìn vẻ mặt cao ngạo của thiếu niên, trong lòng chợt có chút ử rữ.

Thiếu niên trẻ tuổi, khi cười lên trông vô cùng dễ nhìn, cậu ấy còn gọi Chu Niệm Viễn là anh họ, xuất thân cũng không hề kém cạnh, rất xứng đôi với Chu Niệm Viễn...

Quan Phán lại rơi vào trầm mặc.

Đúng lúc này, Chu Niệm Viễn từ trong phòng bước ra.

Anh bước đến bên cạnh cậu, nhẹ nắm lấy tay cậu, sau đó xoay người lại nhìn thiếu niên cau mày.

Thiếu niên lập tức nắm lấy ống tay áo của Chu Niệm Viễn, giọng nũng nịu: “Anh họ, anh đến đây thăm em có phải không?”

Lúc này thiếu niên đứng trước mặt Quan Phán là người quanh thân toàn gai nhọn vậy mà vừa thấy Chu Niệm Viễn liền lập tức trưng ra bộ mặt ngây thơ trong sáng, trên mặt tràn ngập ý cười.

Chu Niệm Viễn trả lời: “Anh đến thăm ông nội.”

Thiếu niên khẽ “A” một tiếng, cả người toàn là thất vọng.

Nhưng rất nhanh cậu ấy đã lấy lại tinh thần, tay khẽ lay lay cánh tay Chu Niệm Viễn: “Em có một bài toán không biết cách giải, anh có thể chỉ giúp em không?”

Chu Niệm Viễn gật đầu: “Đợi lát nữa vào phòng sách với anh.”

Không biết Quan Phán có cảm nhận nhầm không nhưng cậu thấy giọng nói của anh dường như dịu dàng hơn, lại còn mang theo chút cưng chiều trong đó nữa.

Cậu có thể nhìn thấy Chu Niệm Viễn rất thân thiết với thiếu niên này, khác hoàn toàn cách anh gay gắt với Văn Nhã Ni

Thiếu niên cười hi hi, nhân lúc Chu Niệm Viễn không để ý mà nhìn Quan Phán cười khiêu khích.

Quan Phán dù gì cũng là người lớn, tự nhiên cũng không muốn tính toán gì với cậu ấy nên vờ như không thấy.

Chu Niệm Viễn nói: “Anh phải đi gặp má lớn, em tự chơi một mình đi.”

Thiếu niên ngoan ngoãn gật đầu, khẽ vẫy tay với anh rồi sau đó lập tức chạy mất.

Chu Niệm Viễn nắm tay Quan Phán dắt vào nhà trong, nói: “Anh đưa em đi gặp má lớn, bà vẫn luôn đòi gặp em.”

Má lớn ở đây chính là vợ chính thức của ba Chu Niệm Viễn.

Quan Phán nghĩ một chút rồi hỏi: “Anh và bà quan hệ tốt lắm phải không?”

Chu Niệm Viễn cười gật đầu: “Ừm, bà ấy là một người rất tốt, em không cần phải lo đâu.”

Anh và Quan Phán lại nói về các chuyện trước đây.

Thì ra má lớn của anh sau khi sinh được hai người con gái thì bị mắc bệnh, cho nên không sinh con được nữa.

Nhưng ba Chu lại là con trai trưởng của nhà họ Chu cho nên không thể không có con nối dòng.

Ba Chu luôn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng đã có vài người con riêng nhưng tất cả đều là con gái.

Vậy mà đúng lúc ấy Cổ Cẩm lại sinh được Chu Niệm Viễn.

Má lớn của Chu Niệm Viễn là người quyết định cho anh được bước chân vào nhà họ Chu.

Kỳ thật năm đó Cổ Cẩm có thể ở dưới quê mà sống phung phí như vậy đều là do có má lớn lo cho, bà làm vậy chỉ vì không muốn để Chu Niệm Viễn phải sống khổ sở.

Sau đó cũng là má lớn sắp xếp để Chu Niệm Viễn đến Hải Thành sống.

Còn Cổ Cẩm sau khi đến Chu gia đều bận tranh giành sự yêu thương của ba Chu, bận đấu đá với mấy đứa hồ ly bên ngoài, sớm đã không còn nhớ đến Chu Niệm Viễn nữa.

Cũng là má lớn và hai chị gái dìu dắt từng bước đi cho Chu Niệm Viễn, anh có thể ngồi lên vị trí ngày hôm nay thật sự không thể không kể đến công lao của ba người này.

Quan Phán sau khi nghe xong rất cảm động.

Không ngờ đến so với Cổ Cẩm thì anh càng thân với má lớn hơn.

Nhưng mà nếu trong Chu gia vẫn còn vài người đối xử tốt với Chu Niệm Viễn thì cậu cảm thấy quá tốt rồi.

Đi qua gian nhà chính, cả hai lại vòng qua một hành lang rồi đi đến khu nhà ở phía đông.

Chu Niệm Viễn nắm chặt tay Quan Phán bước vào phòng khách

Một người phụ nữ với nhan sắc được bảo dưỡng rất tốt đang ngồi trên sô pha, ngũ quan tinh tế, có thể nhìn ra khi bà còn trẻ rất là xinh đẹp.

Đây chắc chắn là má lớn của Chu Niệm Viễn, Diệp Chỉ Thanh.

Bên cạnh bà còn có hai người con gái, nhìn không đoán được tuổi tác, ngũ quan cũng có chút tương đồng với Chu Niệm Viễn, nhưng càng có nhiều nét giống Diệp Chỉ Thanh, chắc là chị cả và chị hai của Chu Niệm Viễn.

Chu Niệm Viễn nắm tay Quan Phán bước đến phía trước, nói: “Má lớn, đây là Quan Phán ạ.”

Diệp Chỉ Thanh cười cười đứng dậy: “Mau ngồi xuống.”

Thái độ của bà rất điềm đạm, so với trong tưởng tượng của Quan Phán còn dịu dàng hơn.

Chu Niệm Viễn nhìn Quan Phán nói: “Mau chào má lớn đi em.”

Quan Phán giật mình, vội vàng gọi to: “Má lớn.”

Diệp Chỉ Thanh cười gật đầu.

Chu Niệm Viễn lại chỉ về hướng hai chị: “Chị cả, chị hai.”

Quan Phán ngoan ngoãn gọi theo.

Chị cả mặc một bộ sườn xám màu đỏ hoa đào, tiếng cười trong trẻo: “Em trai, xem ra em rất ưng ý vợ mình a, từ lúc bắt đầu vào cửa đến bây giờ em đều cầm chặt tay người ta nha.”

Mặt Quan Phán bắt đầu nóng lên.

Nói thật thì ngay từ lúc bước vào Chu gia, Chu Niệm Viễn đã luôn nắm tay cậu.

Mặc dù cậu biết mọi chuyện đều là đang diễn kịch cho mọi người xem, nhưng trong tim cậu lại có cảm giác khác thường, giống như cậu và Chu Niệm Viễn là một cặp thật sự, hai người lần đầu về nhà gặp người lớn...

Chị hai thì mặc một cái váy dài màu xanh, trang điểm theo phong cách cổ điển, khi cười lên cũng rất nhã nhặn: “Chị cả, chị đừng có chọc em dâu nữa, mặt cậu ấy đỏ hết rồi kìa.”

Quan Phán: “...”

Diệp Chỉ Thanh nhẹ cười: “Được rồi, A Phán sau này là em dâu của mấy đứa rồi, hai đứa không được bắt nạt nó đâu đấy.”

Hai chị em le lưỡi làm mặt quỷ, sau đó không nói nữa.

Diệp Chỉ Thanh cho người làm mang đến một cái hộp, tự tay đưa cho Quan Phán: “Đây là quà cưới mẹ tặng cho hai đứa.”

Quan Phán nhìn Chu Niệm Viễn.

Chu Niệm Viễn hướng Quan Phán gật đầu.

Quan Phán đưa tay tiếp nhận nhưng cũng không mở ra ngay mà giữ trong tay như trân bảo.

Diệp Chỉ Thanh cười cười rồi nói với Chu Niệm Viễn: “Con và A Phán cứ ở chỗ mẹ đi, ở nhà chính quá nhiều người, các con không cần phải qua đó góp thêm náo nhiệt.”

Bà đây là đang chỉ các chú các bác của Chu Niệm Viễn.

Chu Niệm Viễn đồng ý.

Đang nói chuyện thì thiếu niên vừa nãy lại chạy đến.

Cậu hướng Diệp Chỉ Thanh gọi một tiếng bác rồi sau đó lại chạy đến trước mặt Chu Niệm Viễn, hăng hái bưng bưng nói: “Anh Niệm Viễn, anh mau dạy em cách giải bài toán đi, chúng ta vào phòng sách học được không?”

Chị cả liếc mắt nhìn cậu: “Diệp Thịnh, em lại đang bày trò gì vậy.”

Diệp Thịnh hướng cô làm cái mặt quỷ, sau đó lập tức lôi kéo Chu Niệm Viễn đứng dậy.

Chu Niệm Viễn đứng dậy đi cùng cậu nhóc, bỏ lại Quan Phán một mình.

13. Chương 13: Thích

Quan Phán có chút sững sờ.

Chu Niệm Viễn vậy mà bỏ cậu lại một mình với người nhà của anh?

Chị cả cười cười chọc cậu: “Em không cần phải lo lắng, Diệp Thịnh cũng chỉ đang đùa thôi, nó không dám ăn Chu Niệm Viễn đâu.”

Quan Phán: “...”

Diệp Chỉ Thanh nói thêm: “Anh em chúng nó suốt ngày bí mật như vậy đấy, con không cần phải để ý.”

Quan Phán lắc đầu.

Diệp Chỉ Thanh ôn hòa nhìn cậu, nói: “Con nói cho mẹ biết, con với Chu Niệm Viễn làm sao mà quen nhau? Nghe nói con là người Trùng Khánh?”

Quan Phán nghe vậy lại bắt đầu lên tinh thần, ngồi trò chuyện cùng bà cả giờ đồng hồ.

Diệp Thịnh kéo Chu Niệm Viễn vào phòng sách, đóng cửa, lúc này cậu mới bỏ tay Chu Niệm Viễn ra, vẻ mặt tinh ranh: “Anh họ, anh Phán là người mà anh luôn thầm thương trộm nhớ hả?”

Chu Niệm Viễn hai tay khoanh trước ngực, nói: “Phán không phải là cái tên em muốn gọi thì gọi nhé.”

Diệp Thịnh ủy khuất: “Em chỉ gọi có một tiếng anh Phán thì có làm sao, lúc này em còn diễn kịch giúp anh mà.”

Chu Niệm Viễn ngừng một lúc.

Lúc này khi rời đi, nhìn gương mặt bất lực của Quan Phán, anh cảm thấy có chút đau lòng.

Nhưng anh cũng không muốn đợi tiếp nữa, nên chỉ đành nhẫn tâm một chút, phải bức bách cậu mới được.

Anh cau mày: “Sau này không cho phép bắt nạt em ấy nữa, anh không muốn em ấy hiểu lầm chuyện gì nữa hết.”

Diệp Thịnh nghe xong bất mãn vô cùng: “Nếu không nhờ có em lừa anh ấy thì anh làm sao nghe anh ấy nói thích anh được?”

Chu Niệm Viễn chỉ điềm đạm trả lời: “Anh biết em ấy thích anh từ lâu rồi.”

Diệp Thịnh khẽ hứ một tiếng.

Chu Niệm Viễn lại nói tiếp: “Nhưng việc em ấy thích anh không có nghĩa em ấy sẽ đồng ý ở lại bên anh cả đời.”

Diệp Thịnh bưng tỉnh: “Em thấy anh ấy có chút tự ti...”

Chu Niệm Viễn không nói gì.

Vấn đề tự nhiên không nằm ở chỗ tự ti, nếu vậy thì anh đâu cần phí công hoài sức nhiều như thế.

Diệp Thịnh ừ hử hai tiếng, sau đó liếc nhìn Chu Niệm Viễn: “Anh họ, em phát hiện anh rất là nham hiểm nha.”

Chu Niệm Viễn lạnh mắt nhìn qua.

Diệp Thịnh thấy vậy liền ngưng cười, nói: “Anh họ, anh giúp em một việc nhé, em muốn đến công ty anh thực tập.”

Chu Niệm Viễn liếc mắt nhìn cậu: “Thực tập?”

Diệp Thịnh bĩu môi: “...Anh cũng không phải không biết em muốn làm gì.”

Chu Niệm Viễn sờ cằm: “Nếu anh giúp em thì được lợi gì?”

Diệp Thịnh lập tức hô to: “Em thề là sẽ không bắt nạt anh Quan Phán nữa...”

Chu Niệm Viễn giả vờ trầm ngâm.

Diệp Thịnh kéo kéo ống tay áo của anh: “Anh họ, anh giúp em đi mà...”

Chu Niệm Viễn tránh đi cái kéo tay của cậu, nói: “Chú ý giữ khoảng cách với anh.”

Diệp Thịnh liền cười: “Anh đây là muốn vì anh Quan Phán mà thủ thân như ngọc hả?”

Chu Niệm Viễn không thềm để ý đến cậu nữa.

Diệp Thịnh phát hiện ra bản thân lại lỡ dại, bèn nói lại: “Anh yên tâm, ở trước mặt anh Quan Phán thì có dùng xẻng cũng không cạy miệng em ra được.”

Chu Niệm Viễn hài lòng gật đầu: “Được, bây giờ đang nghỉ hè, để anh nói với cậu một tiếng cho em theo anh thực tập.”

Diệp Thanh hoan hô một tiếng: “Em biết anh họ là tốt nhất mà.”

Chu Niệm Viễn lại nói tiếp: “Đợi lát nữa anh cho Hạ Cảnh đến đón người.”

Diệp Thịnh lần này đúng là vui đến phát điên, gần như muốn nhảy cẫng lên.

Chu Niệm Viễn lắc đầu, sau đó bước ra khỏi phòng sách.

Diệp Thịnh ngoan ngoãn đi theo phía sau anh.

Quan Phán nhìn thấy hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng, gương mặt đều rất thư giãn, lại thêm lúc này cậu nghe thấy tiếng cười thích thú của Diệp Thanh, ánh mắt có chút đượm buồn.

Chu Niệm Viễn đều để ý hết, khóe miệng khẽ cong, liền đi đến bên cạnh cậu hỏi: “Cùng má lớn nói những chuyện gì rồi?”

Quan Phán thấp giọng trả lời: “Toàn mấy chuyện hồi còn con nít thôi.”

Chị cả thì ha ha cười: “Em yên tâm đi, mọi người thích A Phán muốn chết, ai lại nỡ bắt nạt em ấy chứ.”

Chu Niệm Viễn cũng cười cười.

Diệp Chỉ Thanh nhìn anh nói: “Mẹ gọi mẹ con đến rồi, cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm nhé.”

Chu Niệm Viễn ngưng một lúc sau đó mới gật đầu.

Diệp Chỉ Thanh nói tiếp: “Hai con đi nghỉ đi, đến giờ cơm trưa mẹ sẽ cho người gọi xuống.” Bà nhìn Quan Phán một chút, lại nói: “Con dẫn Quan Phán đi xem phòng của con đi, sau này nhớ thường ghé thăm là được.”

Chu Niệm Viễn dạ một tiếng.

Quan Phán lập tức đứng lên.

Chu Niệm Viễn dẫn cậu lên lầu.

Cách bố trí trong phòng này cũng gần giống như căn phòng của Chu Niệm Viễn bên biệt thự.

Chu Niệm Viễn nói: “Lúc anh được đón về Chu gia thì đã luôn ở đây, chỉ có khi học đại học mới bắt đầu dọn ra ngoài.”

Quan Phán trong lòng khê động.

Căn phòng này nhất định chứa rất nhiều hồi ức của Chu Niệm Viễn, nó khiến cho cậu càng muốn tìm hiểu thêm.

Cậu chậm rãi đi xem xung quanh, lại phát hiện trên tường có treo mấy bức hình.

Đa phần đều là ảnh chụp một mình của Chu Niệm Viễn, còn có vài tấm ảnh chụp với gia đình.

Nhưng không hề có bức hình nào của Văn Nhã Ni.

Điều này khiến Quan Phán cảm thấy rất khó hiểu.

Nhìn kỹ lại một chút thì trong số các bức hình trên có một bức cậu cùng anh chụp chung hồi còn học đại học.

Cái này khiến cậu có chút bất ngờ.

Cậu nhìn chằm chằm bức hình ó vàng đã cũ từ lâu.

Bức hình được chụp trước cửa thư viện trường, cậu thì đang đứng trên bậc thang, còn Chu Niệm Viễn thì đang bước xuống cầu thang đi ngang qua cậu, trong hình chỉ còn thấy bóng lưng của anh.

Chụp lúc nào nhỉ?

Cậu không hề có chút ấn tượng nào hết.

Trong lúc cậu đang lao tâm khổ tứ suy nghĩ thì tiếng Chu Niệm Viễn gọi từ đằng sau truyền đến: “Phán, qua đây.”

Quan Phán quay đầu, thấy anh đang đứng bên ban công còn nhìn cậu cười cười.

Cậu không tự chủ được mà bước đến.

Vừa đến gần, Chu Niệm Viễn liền vươn tay ra ôm cậu vào lòng.

Ngực của hai người gần như dính sát vào nhau.

Giọng nói trầm thấp của Chu Niệm Viễn vang lên bên tai cậu: “Tiểu Thinh chỉ đang đùa với em thôi, em đừng để tâm nhé.”

Quan Phán lại ngửi thấy mùi gỗ đàn hương trên người anh, hương thơm này khiến cho cậu có cảm giác mê mang.

Cậu mơ hồ nghĩ, Diệp Thinh đứng trước mặt Chu Niệm Viễn thì luôn lễ độ ngoan ngoãn nhưng quay mặt lại nhìn cậu thì tràn đầy khiêu khích cùng địch ý, hơn nữa cũng chẳng giống giả bộ chút nào.

Nhưng cậu cũng không muốn phản bác Chu Niệm Viễn.

Cậu nghĩ chẳng có gì quan trọng cả, cho dù Diệp Thinh có thật sự ghét cậu thì như vậy đã sao.

Diệp Thinh chỉ là thích Chu Niệm Viễn mà thôi.

Chu Niệm Viễn cười một tiếng: “Người mà em ấy thích là người khác, em rất nhanh sẽ biết là ai thôi.”

Quan Phán nghi ngờ mà ngắc đầu.

Chu Niệm Viễn nhìn cậu chằm chằm: “Em ấy chỉ muốn nhìn xem phản ứng của em như thế nào.”

Quan Phán không hiểu.

Chu Niệm Viễn nói tiếp: “Anh nghe em nói là em thích anh.”

Trong phút chốc Quan Phán cả người như bị sét đánh, tiếp sau đó là mặt đều đỏ hết.

Cậu ngáp ngừng khoe miệng, nói không nên lời.

Chu Niệm Viễn nắm lấy tay cậu nói: “Em không có điều gì muốn nói với anh sao?”

Quan Phán cúi thấp đầu, không dám nhìn anh.

Chu Niệm Viễn nhất quyết không cho cậu trốn nữa, lấy tay nâng cằm cậu lên.

Cả mặt cậu đều đỏ, sau đó mới lắp bắp nói: “Em... Em thích anh...”

Chu Niệm Viễn hài lòng nở nụ cười, hỏi tiếp: “ Bao lâu rồi?”

Quan Phán nào có đủ dũng khí nói với anh là cậu đã yêu thầm anh gần mười năm rồi, chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

Chu Niệm Viễn khẽ cười: “Vậy từ nay về sau hãy ở bên cạnh anh nhé, được không?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-ket-hon>